

Arrest

nr. 270 284 van 22 maart 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 16 december 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LAHAYE *loco* advocaat J. HARDY en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 21 oktober 2020 en dient een verzoek om internationale bescherming in op 10 november 2020.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 11 juni 2021 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 15 september 2021 en op 18 oktober 2021.

1.3. Op 26 november 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering

van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 29 november 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraanse nationaliteit en bent u een Lor (Bakhtiari) van afkomst. U bent geboren in Masjedsoleiman en woonde voor uw vertrek uit Iran in Isfahan (Iran), waar u een snackbar uitbaatte. U groeide op in een moslimfamilie maar zelf geloofde u niet in die religie. In 2014 bezocht u Turkije omwille van toeristische doeleinden. U verbleef er bij uw vriend A. M., die een of twee jaar voordien naar Turkije verhuisd was. A. vertelde u dat hij christen was geworden. U zag hoe deze religie A. ten goede veranderd had en u besloot om samen met hem naar de kerk te gaan in de Turkse stad Isparta. Daar leerde u broeder M. kennen. Na uw terugkeer naar Iran liet A. u een studieboek van de Bijbel bezorgen, waarin u las na het werk. U woonde in Iran in hetzelfde huis als uw schoonmoeder en de zus van uw echtgenote. Op een dag ontdekte M., de broer van uw echtgenote, uw christelijk studieboek toen hij bij u thuis op bezoek was. M. was actief bij de Basij (Mobilisatie van de verdrukten) en bij de Ettela'at (Inlichtingendienst van de Iraanse revolutionaire garde). U probeerde uw schoonbroer wijs te maken dat u het boek gewoon ergens had gevonden maar hij geloofde u niet en beschuldigde u ervan te zijn bekeerd tot het christendom. U werd bang en besloot eind 2014 om samen met uw echtgenote en uw dochter te vluchten naar Turkije, waar jullie vervolgens een paar maanden verbleven. In Turkije ging u opnieuw naar de kerk bij broeder M.. U had intussen meer in de Bijbel gelezen. U herkende zichzelf in de parabel van het verloren schaap en u besloot om zich te bekeren tot het christendom. Ook uw echtgenote besloot in 2015 in Turkije om zich te bekeren tot het christendom. In 2015 gingen de internationale grenzen open en besloot u om samen met uw echtgenote door te reizen naar Europa. Jullie kwamen in Duitsland terecht, waar jullie vingerafdrukken genomen werden. U verbleef in Duitsland in een opvangcentrum en kreeg er op een gegeven moment ook een huis toegewezen. U weet niet meer of u in die periode in Duitsland om internationale bescherming hebt verzocht. U bezocht in Duitsland samen met uw echtgenote de kerkdienst. Na zeven maanden in Duitsland kreeg u van uw familie in Iran te horen dat uw schoonbroer M. vanuit Iran naar Syrië was vertrokken om er te vechten in de oorlog. Er was geen nieuws van M. en iedereen ging ervan uit dat hij dood was. Uw echtgenote was op dat moment drie maanden zwanger van uw tweede dochter en uw schoonvader was net overleden. Aangezien jullie in Iran enkel een probleem hadden met uw schoonbroer M. en niet met de Iraanse autoriteiten, besloten u en uw echtgenote in 2016 om vanuit Duitsland terug te keren naar Iran. Na de geboorte van uw tweede dochter keerde uw schoonbroer M. echter terug uit Syrië. Hij vertelde u dat hij niet was vergeten wat er in 2014 was gebeurd en zei dat hij u zou laten boeten voor wat u destijds gedaan had. Vervolgens nam hij uw paspoort van u af en verplichtte hij u om met hem mee te gaan naar de moskee. Op een gegeven moment gaf hij u een ultimatum van een week om hem de namen te geven van de personen die u in 2014 de christelijke studieboeken bezorgd hadden. U besprak de situatie met uw echtgenote en besloot het huis te verlaten. U verbleef enkele dagen in Masjedsoleiman bij uw ouders en vertrok daarna naar Urmia. Op 21 december 2017 werd u door een smokkelaar over land naar de Turkse stad Van gebracht. Vandaar ging u met een bestelwagen naar Griekenland. U reisde vervolgens vanuit Griekenland via Servië, Bosnië, Kroatië en Slovenië naar Duitsland, waar u op 27 of 28 augustus 2018 aankwam en een verzoek om internationale bescherming indiende. Op 27 september 2018 kreeg u in dit verzoek in Duitsland een weigeringsbeslissing, waartegen u in beroep ging. U woonde in Duitsland wekelijks de kerkdienst bij en u liet zich daar op 4 november 2018 ook dopen. U woonde in aban 1398 (Iraanse kalender, komt overeen met oktober-november 2019) éénmalig een demonstratie bij aan de Brandenburger Tor in Berlijn om te protesteren tegen het Iraanse regime. Bij die bijeenkomst, die georganiseerd werd door de monarchistische partij, was iemand aanwezig die volgens u een Iraanse journalist was en die de betogers filmde. U bent ervan overtuigd dat videomateriaal en foto's van die betoging circuleren op het internet en dat u op die beelden herkenbaar bent, waardoor het regime u als tegenstander kan identificeren. Op 7 augustus 2020 kreeg u van de Duitse autoriteiten te horen dat de rechter uw beroep tegen de weigeringsbeslissing in uw verzoek om internationale bescherming verworpen had en dat u het land diende te verlaten. Op 21 oktober 2020 reisde u vanuit Duitsland naar België en op 10 november 2020 diende u hier een verzoek om internationale bescherming in. Nadat u de Dublinprocedure had doorlopen kreeg u van uw broer te horen dat de Basij een aantal keren bij uw ouders thuis zijn binnengevallen. Daarbij gedroegen ze zich heel respectvol tegenover uw moeder. Ze zeiden tegen haar dat ze vrienden van u waren en dat ze u kwamen ophalen. U woont sinds uw aankomst in België wekelijks de misviering bij in de kerk van de City of the Living God in Turnhout. U heeft ook een Facebooken een Instagramkanaal waarop u christelijke boodschappen publiceert. U heeft sympathie voor het monarchisme maar bent bij geen enkele politieke partij betrokken en beschouwt zichzelf niet

als politiek activist. Wel bent u een tegenstander van het Iraanse regime en uit u dat door deel te nemen aan politieke demonstraties. Op 24 juli 2021 woonde u een demonstratie bij van de monarchistische partij op het Schumanplein in Brussel. Beelden van die demonstratie werden uitgezonden op de televisiezender Al Arabiya. U stelt zichtbaar te zijn op die beelden terwijl u in de achtergrond tussen het publiek staat. Bovendien zag u tijdens de demonstratie ook een journalist van Iran International en vreest u dat ook op die zender beelden zijn uitgezonden waarop u zichtbaar bent. Daarnaast vreest u dat de Iraanse autoriteiten vertegenwoordigers naar de demonstratie hebben gezonden om daar incognito informatie te verzamelen over de deelnemers. Op 7 augustus 2021 woonde u een monarchistische demonstratie bij voor de Iraanse ambassade in Iran. U heeft sinds twee jaar geen contact meer met uw echtgenote in Iran en dit omdat uw schoonbroer haar verbiedt om u te contacteren. Toen uw moeder op uw vraag aan uw schoonmoeder ging vragen waarom uw echtgenote u niet meer mag contacteren, kreeg ze te horen dat uw naam in hun huis niet langer vernoemd mocht worden.

Bij terugkeer naar Iran vreest u te zullen worden gedood door uw schoonbroer M. B.. Daarnaast vreest u ook dat de Iraanse autoriteiten het op u gemunt hebben omdat uw schoonbroer M. hen heeft ingelicht over uw bekering en omwille van uw aanwezigheid op politieke demonstraties in Duitsland en België.

Op 31 augustus 2021 (i.e. voorafgaand aan het eerste persoonlijk onderhoud) maakte uw advocaat per e-mail een gecorrigeerde versie van uw gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken (bij het invullen van de vragenlijst voor het CGVS) over aan het Commissariaat-generaal. Hierin stelde uw advocaat dat uw schoonbroer in Iran werkte voor de Basij en niet voor de Ettela'at. Daarnaast stelde uw advocaat dat u geen lid was van de Monarchie partij van Iran in Duitsland maar louter sympathisant. Uw advocaat merkte ook op dat uw schoonbroer op het moment van uw arrestatie alleen was en u vervoerde naar de plek waar u gearresteerd werd door de Basij. Uw advocaat merkte verder ook herhaaldelijk op dat het woord 'Basij' als 'Bassich' geschreven moet worden.

Op 3 september 2021 (i.e. voorafgaand aan het eerste persoonlijk onderhoud) liet uw advocaat per e-mail weten aan het Commissariaat-generaal dat u op 24 juli 2021 had deelgenomen aan een demonstratie van de NGO Ahwaz Human Right Organization, om steun en solidariteit te betuigen met de demonstranten en de families van de slachtoffers in Khuzestan en dat u op 7 augustus 2021 deelnam aan een demonstratie voor de Iraanse ambassade in Brussel, eveneens ter ondersteuning van de strijd van de bevolking in Khuzestan.

Op 17 september 2021 (i.e. na afloop van uw eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en voorafgaand aan uw tweede persoonlijk onderhoud) stuurde uw advocaat per e-mail een kopie van uw nationale kaart en militaire kaart door naar het Commissariaat-generaal, evenals een link naar een videofragment op YouTube waarop u te zien bent tijdens een demonstratie tegen het Iraanse regime.

Op 20 oktober 2021 (i.e. na afloop van uw tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal) stuurde uw advocaat per e-mail zes Instagram screenshots en een foto door. Zij stelde dat u op de door u neergelegde Instagram screenshots te zien bent tijdens uw verblijf in Duitsland (d.d. 6 september 2018 en 23 oktober 2018, cf. datum op screenshot), Bosnië en Servië (d.d. 25 juni 2018 en 9 maart 2018, cf. datum op screenshot) en Iran (d.d. 12 april 2007, datum op screenshot geeft 12 april 2017 aan). Op het laatste Instagramscreenshot bent u volgens uw advocate te zien tijdens een demonstratie in Duitsland, terwijl u zich op de door u neergelegde foto in Bosnië of Servië bevindt.

Ter staving van uw identiteit en uw verzoek legde u volgende documenten neer: een kopie van uw karte melli (nationale kaart); een kopie van uw militaire kaart; een kopie van uw Iraans rijbewijs; uw doopcertificaat uit Duitsland (d.d. 4 november 2018); zes Instagram screenshots waarop u te zien bent in Iran, Duitsland en Bosnië of Servië (cf. supra), een foto waarop u te zien bent in Bosnië of Servië; een bevel van de Duitse autoriteiten om het land te verlaten (d.d. 7 augustus 2020); drie foto's (Instagram screenshots) van de door u bijgewoonde demonstratie in Berlijn in aban 1398 (oktober-november 2019); drie foto's van een door u bijgewoonde demonstratie tegen het Iraanse regime op het Schumanplein in Brussel (d.d. 24 juli 2021); een videofragment uitgezonden op de nieuwszender Al Hadath waarin bericht wordt over de demonstratie van 24 juli 2021; twee foto's van een door u bijgewoonde demonstratie tegen het Iraanse regime aan de Iraanse ambassade in Brussel (d.d. 7 augustus 2021); een brief van de kerk City of the living God in Turnhout, ondertekend door pastoor H. M. (d.d. 12 september 2021).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren. U verklaarde weliswaar aan het begin van het persoonlijk onderhoud dat u geheugenproblemen hebt en dat u een beetje dement bent (Notities Persoonlijk Onderhoud (NPO 1), d.d. 15 september 2021, p. 4). U legde echter geen medische attesten waaruit zou

blijken dat u zich in de onmogelijkheid bevindt om concrete feiten en gebeurtenissen op een correcte wijze mee te delen. Bovendien kan uw verklaring voor het ontbreken van dergelijke attesten – u gelooft niet in medicatie en hebt daarom niets aangenomen van wat de dokters in België en Duitsland aan u voorstelden – niet overtuigen (NPO 1, p. 4). Daarenboven verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat er geen elementen of omstandigheden zijn die uw deelname aan de procedure kunnen bemoeilijken (vragenlijst 'bijzondere procedure noden' DVZ, d.d. 17 november 2020, vraag 1). Uit uw op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen blijkt bovendien duidelijk dat u in staat was om de aan u gestelde vragen op coherente wijze te beantwoorden. Bijgevolg hebt u ten overstaan van het Commissariaat-generaal geen concrete aanwijzingen doen gelden met betrekking tot eventuele bijzondere procedurele noden die het nemen van specifieke steunmaatregelen afdwingen om u toe te laten op volwaardige wijze aan de procedure deel te nemen, en beschikt het Commissariaat-generaal zelf ook niet over zulke gegevens. Er is dan ook geen enkele reden om aan te nemen dat u niet bij machte zou zijn om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo dient vooreerst te worden vastgesteld dat een aantal elementen met betrekking tot de door u uiteengezette reisweg de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnt. Volgens uw verklaringen vloog u eind 2014 samen met uw echtgenote en uw oudste dochter vanuit Iran naar Turkije, reisde u in 2015 samen met uw gezin naar Duitsland en keerde u in 2016 samen met uw dochter en zwangere echtgenote op vrijwillige basis terug naar Iran (NPO 1, p. 13). Op 21 december 2017 vluchtte u een tweede keer uit Iran, ditmaal zonder uw echtgenote of uw kinderen (NPO 1, p. 13). U reisde ditmaal over land en kwam op 27 of 28 augustus 2018 in Duitsland aan (NPO 1, p. 11). Aan deze versie van de door u uiteengezette reisweg dient echter ernstig getwijfeld te worden en dit om onderstaande redenen.

Zo sprak u zichzelf tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal tegen wat betreft de duur van de door u afgelegde reisweg tijdens uw tweede reis vanuit Iran naar Duitsland. Aan het begin van het persoonlijk onderhoud stelde u immers dat uw reis van Iran naar Duitsland in totaal ongeveer 11 maanden in beslag nam (NPO 1, p. 4). Even later verklaarde u dan weer dat u Iran verliet op 21 december 2017 en in Duitsland aankwam op 27 of 28 augustus 2018, wat een reistijd van slechts acht en dus niet elf maanden impliceert (NPO 1, p. 10 en p. 11). Hiermee geconfronteerd, stelde u dat de hierboven aangegeven vertrek- en aankomstdata inderdaad kloppen en dat u ongeveer een maand in Turkije had doorgebracht, zes maanden in Servië en vier maanden in Bosnië (NPO 2, p. 11). U stelde dat u de duur van uw reis niet exact had berekend maar gewoon een schatting had gemaakt. U voegde hier nog aan toe dat het misschien geen elf maanden waren maar zeker meer dan acht (NPO 2, p. 11). Deze uitleg kan de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheid echter niet verklaren. Het is in dit verband ook uiterst bevreemdend dat u het antwoord schuldig moet blijven wanneer u gevraagd werd om uw vertrek- en aankomstdatum in de Perzische kalender te geven, en dit terwijl u zich diezelfde data tot op de dag nauwkeurig kan herinneren in de westerse kalender (NPO 2, p. 11). Uw tegenwerping dat u de Perzische data had omgerekend naar de westerse kalender toen u in Duitsland verklaringen aflegde, waarna u de originele data vergat, kan maar moeilijk overtuigen (NPO 2, p. 11). Hetzelfde geldt voor uw opmerking dat u ook niet zou kunnen zeggen welke de huidige datum is in de Perzische kalender (NPO 2, p. 11). Deze opmerkingen zijn immers weinig coherent met de vaststelling dat u de Perzische kalender gebruikte om aan te geven dat de demonstratie die u in Duitsland bijwoonde plaatsvond in aban 1398 (oktober-november 2019, cf. NPO 2, p. 8). Er dient daarnaast ook te worden vastgesteld dat de door u aangehaalde aankomstdatum in Duitsland niet strookt met de verklaringen die u aflegde in verband met uw christelijke activiteiten in Duitsland. U stelde immers dat u voorafgaand aan uw doopsel in Duitsland 20 keer naar de kerk ging om over de Bijbel te leren en dat deze bijeenkomsten telkens op een zaterdag plaatsvonden (NPO 1, p. 9). Volgens het door u neergelegde doopattest liet u zich echter dopen op 4 november 2018, i.e. amper 10 weken na uw aankomst in Duitsland op 27 of 28 augustus 2018 (cf. supra). Geconfronteerd met deze bijkomende tegenstrijdigheid, stelde u dat de Bijbelcursus in kwestie drie of vier keer per week doorging (NPO 2, p. 13). Deze uitleg is echter strijdig met uw eerdere verklaringen en kan daardoor niet gevolgd worden. Bovendien legde u na afloop van het persoonlijk onderhoud ook geen documenten neer die konden verklaren dat u wel degelijk meerdere keren per week de Bijbelcursus volgde en dit ondanks het feit dat u beloofde om een dergelijk document op te vragen (NPO 2, p. 21).

Uw herhaaldelijke onderling tegenstrijdige, weinig coherente en weinig plausibele verklaringen in verband met uw tweede vertrek uit Iran en reis toen naar Duitsland, ondermijnen de geloofwaardigheid van uw stelling van 2016 tot 2017 te zijn teruggekeerd vanuit Duitsland naar Iran.

Bovendien legde u ook tegenstrijdige verklaringen af wat betreft de door u gebruikte vervoersmiddelen tijdens deze reis van Iran naar Duitsland in 2018. In het begin van het eerste persoonlijk onderhoud stelde u immers dat u de hele weg van Iran naar Duitsland had gewandeld. Enkel van Bosnië tot Duitsland had de smokkelaar u met de auto gebracht (NPO 1, p. 4). Even later stelde u dan weer dat u met een bestelwagen vanuit de Turkse stad Van naar Edirne reisde en dat u vandaar met een vrachtwagen, en dus niet te voet, verder reisde naar Griekenland (NPO 1, p. 11). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, stelde u dat u inderdaad met de auto naar Griekenland reisde, maar dat u van Griekenland tot het einde van uw bestemming had gewandeld (NPO 1, p. 11). Deze verklaring is dan weer strijdig met uw eerdere bewering dat u van Bosnië tot Duitsland met de auto reisde (cf. supra en NPO 1, p. 11). Uw bewering dat er tijdens het eerste persoonlijk onderhoud een misverstand was ontstaan met de tolk kan niet gevolgd worden (NPO 2, p. 12). Toen u aan het begin van het eerste persoonlijk onderhoud werd gevraagd of u opmerkingen had over het eerste persoonlijk onderhoud, haalde u immers geen problemen met de tolk aan (NPO 2, p. 3). U werd tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bovendien geconfronteerd met uw eerdere uitspraak dat u de hele weg van Turkije naar Iran te voet had afgelegd, waarna u stelde dat het slechts vanaf Griekenland was (cf. supra).

Uw herhaaldelijke tegenstrijdige verklaringen wat betreft de manier waarop u in 2018 vanuit Iran naar Duitsland reisde halen de geloofwaardigheid dienaangaande verder onderuit.

Verder is het ook hoogst bevreemdend dat u geen enkel document neerlegde waaruit zou kunnen blijken dat u in 2016 samen met uw echtgenote en uw oudste dochter vanuit Duitsland naar Iran terugkeerde. U verklaarde net als de overige leden van uw gezin te hebben gereisd met een laissez-passer maar legde hiervan geen enkel begin van bewijs neer (NPO 2, p. 10). Uw eerste paspoort bent u verloren en het paspoort dat u na uw terugkeer naar Iran aanvraagde bij de Iraanse autoriteiten werd door uw schoonbroer in beslag genomen (NPO 2, p. 11). Evenmin beschikt u over vliegtuigtickets of andere documenten waaruit zou kunnen blijken dat u in 2018 via de Turkije en de Balkanlanden vanuit Iran naar Duitsland reisde (NPO 2, p. 14). Uw argument dat u alle documenten kwijtraakte toen uw telefoon door de Kroatische politie werd afgenomen, vormt geen afdoende verklaring voor uw nalaten ter zake (NPO, p. 11). Ook indien u niet langer over uw eigen telefoon beschikt, kan immers verwacht worden dat u via uw contact met uw moeder, broer of zus in Iran aan documenten zou kunnen geraken waaruit uw aanwezigheid in 2016 of 2017 in Iran zou kunnen blijken. Dit geldt des te meer aangezien u er tussen het eerste en het tweede persoonlijk onderhoud in slaagde om via uw broer S. een kopie van uw karte Melli te bemachtigen (NPO 2, p. 3). Overigens stemt het ook tot nadenken dat er zich in de Eurodac database geen vingerafdrukken van u bevinden die in het jaar 2018 in Kroatië of Slovenië zouden zijn afgenomen en dit ondanks het feit dat u volgens uw verklaringen onderweg veel problemen meemaakte met de politie in beide landen (NPO 1, p. 4, cf. Eurodac database).

Door het geheel van bovenstaande vaststellingen, namelijk (i) uw tegenstrijdige, weinig plausibele en onderling incoherente verklaringen wat betreft de duur van uw reis van Iran naar Duitsland in 2018 en uw vertrek- en aankomstdata; (ii) uw tegenstrijdige verklaringen wat betreft de wijze waarop u zich tijdens uw reis van Iran naar Duitsland in 2018 reis verplaatste en (iii) het ontbreken van reisdocumenten waaruit zou kunnen blijken dat u in 2016 vanuit Duitsland terugkeerde naar Iran, in 2016 en 2017 in Iran verbleef en in 2018 via de Balkanlanden vanuit Iran terug naar Duitsland reisde, rijst sterk het vermoeden dat u in 2016 mogelijks niet samen met uw echtgenote bent teruggekeerd naar Iran en aldus een langer verblijf in Duitsland probeert te verhullen. Hierdoor komt uw algemene geloofwaardigheid ernstig op de helling te staan.

Het door u neergelegde screenshot van uw Instagramkanaal, waaruit zou moeten blijken dat u zich op 12 april 2017 in Iran bevond, kan bovenstaande vaststellingen niet in een ander daglicht plaatsen. Vooreerst is het hoogst bevreemdend dat u, indien u werkelijk van 2016 tot 2017 in Iran verbleef en tijdens die periode foto's op uw Instagramprofiel plaatste, slechts over een enkel screenshot beschikt om uw verblijf in Iran te staven. Bovendien toont het door u neergelegde screenshot louter aan dat u op 12 april 2017 een foto op uw Instagramkanaal plaatste waarop u tezamen met drie andere mensen te zien bent naast een grafsteen met Perzisch opschrift. De datum waarop u deze foto op Instagram plaatste geeft geen enkel uitsluitsel over de datum waarop de bewuste foto genomen werd. Het is immers perfect mogelijk dat u deze foto op uw Instagramkanaal plaatste terwijl u zich zelf niet in Iran bevond. Dezelfde opmerking gelden voor de twee door u neergelegde screenshots van uw Instagramkanaal waaruit zou moeten blijken dat u zich op 9 maart 2018 en 25 juni 2018 in Servië of Bosnië bevond. Bovendien dient in dit verband ook nog te worden opgemerkt dat u op het door u neergelegde screenshot dat van 9 maart 2018 dateert niet persoonlijk herkenbaar bent, aangezien de persoon die op de foto wordt afgebeeld met de rug naar de camera staat. Uit het screenshot dat van 25 juni 2018 dateert en waarop u zelf wel degelijk herkenbaar bent, kan dan weer op geen enkele manier

afgeleid worden dat u zich op het moment dat deze foto genomen werd in Bosnië of Servië bevond. De door u neergelegde foto waarop u te zien bent met drie andere mensen onder een straatnaambord 'Ulica Marsala Tita' en waarvan uw advocate stelt dat deze foto in BosniëHerzegovina werd genomen, is niet gedateerd en volstaat dus niet om aan te tonen dat u in 2018 een tweede keer vanuit Iran naar Duitsland reisde. De door u neergelegde screenshots volstaan dan ook niet om het vermoeden dat u mogelijks een langer verblijf in Duitsland probeert te verhullen, te weerleggen. Het stemt in dit verband overigens ook tot nadenken dat uw Instagrampagina niet publiek toegankelijk is, waardoor de overige beelden die u in de desbetreffende periode op Instagram plaatste niet te consulteren vallen door het Commissariaat-generaal (cf. administratief dossier).

Doordat ernstig getwijfeld wordt aan uw beweerde terugkeer vanuit Duitsland naar Iran in 2016, komt ook de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde omstandigheden van uw vertrek uit Iran in december 2017, met name dat u er diende te vertrekken omdat uw schoonbroer M. uw bekering tot het christendom niet kon aanvaarden, ernstig op de helling te staan. Indien u immers in 2016 niet terugkeerde naar Iran na uw verblijf in Duitsland, staat dit haaks op uw bewering dat u Iran in december 2017 een tweede keer diende te verlaten vanwege problemen met uw schoonbroer.

Dat er ernstige vraagtekens dienen te worden geplaatst bij uw problemen met uw schoonbroer M., blijkt verder ook uit uw houding na uw aankomst in Europa in 2015. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw problemen met uw schoonbroer M. reeds in het jaar 2014 ontstonden en dat het omwille van uw problemen met M. was dat u samen met uw gezin vanuit Iran naar Turkije en later naar Duitsland vluchtte (NPO 2, p. 15). In het licht van deze verklaringen is het dan ook merkwaardig dat u zich niet kon herinneren of u na uw aankomst in Duitsland in 2015 al dan niet een verzoek om internationale bescherming indiende (NPO 1, p. 14). Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt kan nochtans in alle redelijkheid worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zich zo snel mogelijk grondig informeert over deze beschermingsmogelijkheden en hierna zo snel mogelijk hierop een beroep doet. Uw verklaring dat u de Duitse taal niet voldoende sprak om alles te kunnen begrijpen en dat u in Duitsland gevraagd werd om af en toe brieven te ondertekenen terwijl u niet wist wat er in die brieven stond, volstaat niet om uw onwetendheid op dit punt te vergoelijken (NPO 1, p. 14). De vaststelling dat u zich niet kan herinneren of u in 2015 al dan niet om internationale bescherming verzocht, ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw stelling dat u in 2015 naar Duitsland vluchtte om daar internationale bescherming te zoeken uit vrees voor uw schoonbroer M..

Bovendien dient te worden vastgesteld dat u ook tegenstrijdige verklaringen aflegde wat betreft de concrete aard van uw problemen met uw schoonbroer M..

Zo stelde u tijdens uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken op 8 juni 2021 dat u ongeveer vier jaar voordien, dus in het jaar 2017, gedurende twee dagen werd gearresteerd en vastgehouden in het kantoor van de Basij (mobilisatie van de verdrukten) in Shahin Shahr (DVZ, verklaring CGVS, d.d. 8 juni 2021, vraag 3.1). Uw advocaat voegde daar in zijn elektronisch schrijven naar het CGVS op 31 augustus 2021 nog aan toe dat uw schoonbroer op dat moment alleen was en dat hij u vervoerde naar de plek waar u gearresteerd werd door de Basij (cf. administratief dossier). Ook tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS stelde u dat M. u in 2017 meenam naar één van de Basij bureaus om daar ondervraagd te worden. U voegde hieraan toe dat u niet lang werd vastgehouden omdat u uiteindelijk toch zijn schoonbroer was (NPO 1, p. 13). U gaf hierbij bovendien te kennen dat onder meer deze gebeurtenis de directe aanleiding vormde voor uw tweede vertrek uit Iran (NPO 1, p. 13). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS legde u echter plots heel andere verklaringen af. Ditmaal stelde u dat u enkel voorafgaand aan uw eerste vertrek uit Iran in 2014 door de Basij werd ondervraagd. U ontkende bovendien expliciet dat u in 2017 door de Basij zou zijn gearresteerd en ondervraagd (NPO 2, p. 16). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen, stelde u in eerste instantie dat u zich niet meer kon herinneren wanneer u door de Basij werd ondervraagd (NPO 2, p. 16). Toen u er vervolgens op gewezen werd dat u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud had verklaard dat u niet lang door de Basij werd vastgehouden omdat u M.s schoonbroer was, stelde u ditmaal dat u zich met zekerheid kon herinneren dat de arrestatie door de Basij in 2014 plaatsvond (NPO 2, p. 16). U herinnerde zich bovendien dat u reeds een paar uur na uw arrestatie werd vrijgelaten en dit omdat u familie was van M. – zoniet zouden ze u minstens een dag of misschien wel twee dagen hebben vastgehouden (NPO 2, p. 16). Nog daargelaten dat het bijzonder bevreemdend is dat u uw verklaringen aanpast naargelang de informatie die u verkrijgt, versterkt bovenstaande uitleg ook de reeds vastgestelde tegenstrijdigheid eerder dan er een uitleg voor te verschaffen. Dat u in 2014 en niet in 2017 gearresteerd werd bij de Basij, staat immers haaks op uw eerdere verklaringen bij de DVZ en tijdens het eerste persoonlijk onderhoud (cf. supra). Dat u na enkele uren reeds vrijgelaten werd, is bovendien ook strijdig met wat u in verband met deze arrestatie verklaarde op de DVZ (cf. supra). Dit is des te opvallend aangezien uw advocaat na afloop van uw verklaringen op de DVZ nog een

gecorrigeerde versie doorstuurde waarin uw stelling dat u gedurende twee dagen werd vastgehouden niet werd aangepast (cf. administraties dossier). Uw herhaaldelijke tegenstrijdige verklaringen op dit punt halen uw geloofwaardigheid totaal onderuit.

Uw tegenwerping dat u zich niet kan herinneren wanneer u door de Basij werd ondervraagd omdat u last heeft van uw langetermijngeheugen, volstaat niet om uw geloofwaardigheid op dit punt te herstellen (NPO 2, p. 15). Vooreerst doet het wenkbrauwen fronsen dat u telkens wanneer u gewezen werd op een merkwaardige lacune in uw verklaringen deze geheugenproblemen aanhaalde, terwijl u op de DVZ geen gewag maakte van deze problemen wanneer u gevraagd werd naar aandachtspunten tijdens het onderhoud (Vragenlijst bijzondere procedurele noden, ingevuld op de DVZ d.d. 27 november 2020, vraag 1). U legde bovendien ook geen medische attesten neer om uw geheugenproblemen aan te tonen. Bovendien kan uw verklaring voor het ontbreken van dergelijke attesten – u gelooft niet in medicatie en hebt daarom niets aangenomen van wat de dokters in België en Duitsland aan u voorstelden – niet overtuigen (cf. supra).

Niet alleen ondermijnen bovenstaande vaststellingen volledig de door u beweerde problemen met uw schoonbroer M., doordat u deze problemen eerst na uw terugkeer uit Duitsland, in 2017 (DVZ, NPO 1), en vervolgens (finaal) voor uw aankomst in Duitsland in 2014 situeerde (NPO 2), ondermijnen deze tevens bijkomend uw beweerde terugkeer naar Iran in de periode 2016 en 2017 (cf. supra).

Gelet op voorgaande komt ook uw stelling dat uw schoonbroer uw paspoort in beslag nam na uw terugkeer vanuit Duitsland naar Iran volledig op losse schroeven te staan (NPO 1, p. 13, cf. supra). Dat geen geloof gehecht wordt aan uw verklaring voor het niet neerleggen van uw paspoort, vormt andermaal een bijkomend argument om te twijfelen aan uw reisweg vanuit Iran naar Duitsland in 2018. Door geen paspoort neer te leggen, verhindert u het Commissariaat-generaal immers om uw reisweg te verifiëren.

Doordat geen geloof gehecht kan worden aan uw vrees voor uw schoonbroer M., komt bovendien ook de geloofwaardigheid van uw bekering tot het christendom ernstig op de helling te staan. Het is immers omwille van uw bekering tot het christendom dat M. u naar het leven staat (NPO 1, p. 21).

Dat er dient te worden getwijfeld aan de oprechtheid van uw bekering tot het christendom, blijkt verder ook uit de verklaringen die u aflegde met betrekking tot uw beweerde terugkeer vanuit Duitsland naar Iran in 2016. Volgens uw verklaringen bekeerde u zich tot het christendom in 2014 (NPO 1, p. 4). Ook uw echtgenote besloot tijdens jullie verblijf in Turkije in 2015 om zich te bekeren tot het christendom (NPO 1, p. 18). Toen jullie in 2015 in Duitsland aankwamen, gingen jullie daar ook samen naar de kerk (NPO 1, p. 18). In het licht van deze verklaringen is het wel heel merkwaardig dat u en uw echtgenote in 2016 op vrijwillige basis zouden zijn teruggekeerd naar Iran (NPO 1, p. 13). U verklaarde tijdens het tweede persoonlijk onderhoud immers spontaan dat je als christen niet kunt doen alsof je moslim bent en dat je eerlijk moet zijn over het feit dat je christen bent (NPO 2, p. 20). Dat jullie als nieuwe gelovigen vrijwillig zouden terugkeren naar een land waar jullie die nieuwe religie niet vrij konden beleven, is dan ook weinig plausibel en ondermijnt in ernstige mate de oprechtheid van jullie bekering tot het christendom. Deze houding staat immers haaks op een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dat door het Commissariaat-generaal ernstig getwijfeld wordt aan uw stelling in 2016 vanuit Duitsland te zijn teruggekeerd naar Iran, doet geen afbreuk aan bovenstaande conclusie (cf. supra). Ook de verklaringen die u zelf aanhaalde om jullie terugkeerbeslissing te vergoelijken, konden niet overtuigen. U stelde in dit verband dat jullie enige probleem in Iran uw schoonbroer was van wie jullie dachten dat hij in Syrië was omgekomen en dat jullie in Iran geen probleem hadden met de autoriteiten (NPO 1, p. 19). Deze uitleg biedt echter geen enkele verklaring voor de vaststelling dat u en uw echtgenote als nieuwe bekeerlingen terugkeerden naar een land waar geloofsafval en bekering naar een andere religie door de autoriteiten verboden wordt (cf. administratief dossier). U verklaarde jullie terugkeer naar Iran verder ook nog door te stellen dat u er veel mensen zoals uw zus, uw broer of uw moeder zou kunnen helpen door tegen hen over uw religie te spreken (NPO 1, p. 18). Deze uitleg is overigens weinig coherent met de vaststelling dat uw ouders en uw zus vandaag de dag nog steeds niet op de hoogte zijn van uw bekering omdat u hen de problemen wilt besparen (NPO 1, p. 7). Er kan niet worden aangenomen dat u enerzijds zo'n sterke bekeringsdrang voelde dat u wilde terugkeren naar Iran om daar anderen te vertellen over uw geloof, terwijl u anderzijds zelfs na uw vertrek uit Iran uw nieuwe religie nog steeds verbergt voor uw familieleden (NPO 1, p. 7). Dat u van plan was om in Iran samen met uw echtgenote een kleine huiskerk op te richten, is om diezelfde redenen evenmin geloofwaardig (NPO 1, p. 19). Uw uitleg dat Jezus heeft verteld dat het geloof een gevaarlijke weg is en dat er altijd gevaar bestaat als iemand hem wil volgen, staat haaks op de vaststelling dat u in 2017 Iran direct zou verlaten hebben van zodra u met nieuwe problemen omwille van uw bekering zou zijn geconfronteerd.

Er dient daarnaast te worden vastgesteld dat u het Commissariaat-generaal geenszins heeft kunnen overtuigen omwille van een diepere overtuiging te zijn bekeerd tot het christendom. Van een verzoeker

die beweert zich te hebben bekeerd, kan verwacht worden dat hij op een geloofwaardige manier kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. Dit geldt des te meer voor iemand die zoals uzelf afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstreckende gevolgen heeft. Uw verklaringen over uw bekeringsproces konden echter niet overtuigen.

Zo slaagde u er op geen enkel moment in om duidelijk te maken wat uw persoonlijke redenen waren om het christendom te omarmen. U kwam in dit verband niet verder dan te stellen dat het christendom u een goed gevoel gaf, dat u blij was om het te zien en dat u ervan genoot (NPO 1, p. 16). Deze algemene argumenten wijzen allerm minst op een persoonlijke en diepgewortelde geloofsovertuiging. Ondanks het feit dat u herhaaldelijk werd gevraagd om deze vage en weinig specifieke argumenten te concretiseren, verviel u telkens in algemeenheden zoals uw stelling dat bij moslims niemand mag zingen en dansen, terwijl in het christendom iedereen altijd aan het zingen is, blij is en danst (NPO 1, p. 17). Er kan niet worden aangenomen dat u, die als moslim opgroeide en wiens ouders moslim zijn, het moslim geloof enkel met droefheid associeert. Uw argument dat u aangetrokken werd tot het christendom omdat u zag hoe deze religie uw vriend A. had veranderd – in Iran was hij werkloos en drugsverslaafd, terwijl hij in Turkije keukeninstallateur was en enkel nog sigaretten rookte – kan evenmin overtuigen (NPO 1, p. 15). Het belang dat u aan A.s bekering tot het christendom toekent staat immers in scherp contrast met de vaststelling dat u bijzonder weinig over A.s bekeringsproces kon vertellen. Zo wist u niet of broeder M. degene was die het christendom aan A. had verkondigd en heeft u er ook nooit naar gevraagd (NPO 1, p. 15). U kon over A.s bekering weinig meer vertellen dan dat hij in Turkije in contact was gekomen met het christendom (NPO 1, p. 15). Dat A. u enerzijds zou overtuigd hebben om te bekeren door te verwijzen naar de positieve invloed die zijn eigen bekeringsproces op zijn leven had, maar u anderzijds niets over dat bekeringsproces zou hebben verteld, is weinig coherent en dus ook weinig geloofwaardig.

Verder roept ook de snelheid waarmee u zich bekeerde tot een andere godsdienst, ernstige vraagtekens op. Een vrijwillige en overtuigde bekering naar het christendom is immers een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis in een mensenleven. Dit geldt des te meer in het licht van de vaststelling dat u zichzelf voorafgaand aan uw bekering niet beschouwde als een gelovige mens (NPO 1, p. 16). Er kan dan ook verwacht worden dat er aan uw bekering een ruime mate aan reflectie en studie vooraf zou zijn gegaan. Dit blijkt echter allerm minst uit uw verklaringen. U stelde immers dat u voor u Turkije bezocht in 2014 helemaal niets wist over het christendom (NPO 1, p. 15). Dat u desondanks na een verblijf van slechts een week of tien dagen in Turkije reeds aan uw vriend A. vroeg om u een Bijbel op te sturen in Iran, is dan ook weinig geloofwaardig (NPO 1, p. 6 en p. 12). De snelheid waarmee u geïnteresseerd raakte in het christendom wijst niet op een oprechte bekering, maar eerder op achterliggende bedoelingen.

Dat uw bekering niet oprecht is en een opportunistisch karakter vertoont, blijkt voorts ook nog uit de vaststelling dat u amper iets kon vertellen over uw beleving van de christelijke feestdagen. Gevraagd welke feestdagen u kende, verwees u naar Pasen, Kerstmis en Pinksteren (NPO 1 LS, p. 14). Nochtans vonden tijdens de periode waarin u beweerde regelmatig de misviering bijgewoond te hebben ook onder meer Hemelvaartsdag plaats, wat een belangrijke feestdag is voor de protestantse kerk (zie informatie administratief dossier). Dat u Pasen, het belangrijkste feest van de christenen, niet viert, stemt tot nadenken. Van een bekeerling die religieuze vervolging vreest in zijn land van herkomst kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij in een land waar vrijheid van religie heerst alle mogelijkheden aangrijpt om zijn nieuwe religie te beleven. Uw tegenwerping dat in de protestantse kerken die u bijwoont in België en Duitsland enkel Kerstmis en het laatste avondmaal worden gevierd, kan niet gevolgd worden (NPO 1, p. 19). Volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt worden Pinksteren en Pasen immers ook binnen de protestantse kerk gevierd (cf. informatie administratief dossier). Overigens legde u wat Pinksteren betreft enkele bedenkelijke verklaringen af. Gevraagd wat er met Pinksteren wordt gevierd, antwoordde u dat dit feest plaatsvond vijftig dagen na Jezus' overlijden. Jezus vertrok volgens u op die dag eindelijk naar zijn Vader (NPO 1, p. 19). Nog daargelaten dat Pinksteren wordt gevierd vijftig dagen na de verrijzenis van Jezus en niet na zijn overlijden, klopt de door u gegeven uitleg ook niet met wat hierover in de Bijbel wordt verteld. Pinksteren vindt immers plaats tien dagen nadat Jezus naar de hemel vertrok. Op Pinksterdag verscheen de Heilige Geest aan de apostelen en zorgde hij ervoor dat zij in verschillende talen konden spreken (Handelingen 2, cf. administratief dossier). De vaststelling dat u slechts drie christelijke feestdagen kent, dat u slechts een van die drie feestdagen ook zelf meeviert en dat u bovendien amper op de hoogte bent van wat er in de Bijbel verteld wordt over Pinksteren, bevestigt alleen maar het opportunistisch karakter van uw bekering. Hier kan voor de volledigheid nog aan toegevoegd worden dat ook uw gebrekkige kennis van andere strekkingen van het christendom dan het protestantisme weinig

overtuigend overkomt. Dat u voor het protestantisme koos zonder inhoudelijke kennis te hebben van het orthodoxisme en het katholicisme is op zijn minst merkwaardig te noemen (NPO 2, p. 17).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat er in uw hoofd geen sprake is van een oprechte bekering tot het christendom.

Het door u neergelegde attest ondertekend door pastoor H. M. waaruit blijkt dat u in België betrokken bent bij de kerk City of the living God in Turnhout, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw bekering in Iran, is het duidelijk dat deze beleving van uw nieuwe geloofsovertuiging in België een opportunistisch karakter heeft die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Het feit dat u in Duitsland gedoopt werd en hiervan een doopattest neerlegt, wil evenmin zeggen dat er dient te worden uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Immers indien een verzoeker geen overtuigende verklaringen kan afleggen over zijn bekering tast dat de geloofwaardigheid/oprechtheid van de bekering aan. De bekering dient aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed.

Wat betreft uw Facebookpagina, waarop u christelijke boodschappen publiceert, dient te worden opgemerkt dat er gelet op het opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom, verwacht kan worden dat u deze boodschappen wist alvorens terug te keren naar Iran. Niets wijst erop dat deze Facebookberichten reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zijn (cf. infra). Hoe dan ook kunnen uw activiteiten op sociale media slechts overtuigen binnen het kader van oprechte en overtuigende verklaringen omtrent uw bekeringsproces, quod non in casu.

Aangezien uw bekering tot het christendom een duidelijk opportunistisch karakter vertoont, komt ook de oprechtheid van de door u aangehaalde politieke activiteiten in Duitsland en België ernstig op de helling te staan.

Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging/ moeilijkheden en de ernst van die vervolging/moeilijkheden van cruciaal belang. Hierbij moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de activiteiten ontwikkeld in het gastland door de overheden van het land van herkomst. Enkel indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een dissidente overtuiging door bovenvermelde overheden is er sprake van een reëel risico op vervolging en/of moeilijkheden in het land van herkomst. Het is niet aannemelijk dat politieke activiteiten ontwikkeld na de vlucht leiden tot een reëel risico indien de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn of indien het opportunistische karakter van voornoemde activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden. Er dient in uw geval echter te worden vastgesteld dat de door u aangehaalde politieke activiteiten in Duitsland en België een duidelijk opportunistisch karakter vertonen.

Zo is het opvallend dat u op de DVZ en op het CGVS tegenstrijdige verklaringen aflegde aangaande uw betrokkenheid bij het monarchisme in Duitsland. Op de DVZ verklaarde u immers expliciet dat u tijdens uw verblijf in Duitsland politiek actief was. U was er lid van de Monarchistenpartij en dit sinds u in Duitsland aankwam (Vragenlijst CGVS, d.d. 8 juni 2021, vraag 3.3). Op het CGVS daarentegen stelde u nooit te zijn ingegaan op voorstellen om lid te worden van de partij (NPO 2, p. 5). Uw frappant tegenstrijdige verklaringen op dit punt zijn op zijn minst merkwaardig te noemen en lijken erop te wijzen dat uw politieke engagement een opportunistisch karakter heeft. De vaststelling dat u aan het begin van het eerste persoonlijk spontaan aanhaalde dat er in uw gesprek op de DVZ een fout was genoteerd aangaande uw lidmaatschap van de monarchistische partij, kan bovenstaande conclusie niet in een ander daglicht plaatsen (NPO 1, p. 3). Aan de door u gegeven uitleg voor het ontstaan van dit misverstand kan immers geen geloof gehecht worden. U stelde op de DVZ louter te hebben aangegeven een voorstander te zijn van het monarchisme. U veronderstelde dat de tolk vervolgens had begrepen dat u effectief lid was (NPO 2, p. 9). Dit is bevreemdend aangezien u in de neergeschreven interactie tussen uzelf en de interviewer op de DVZ tot tweemaal toe herhaalde dat u lid was. Toen u vervolgens gevraagd werd of dit verband hield met uw vrees bij terugkeer naar Iran, antwoordde u bevestigend en stelde u te vrezen dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw politieke activiteiten buiten Iran. Bovendien werd uw verklaring op de DVZ na afloop aan u voorgelezen en door u ondertekend voor akkoord (DVZ, verklaring CGVS, vraag 3.3). Uw tegenwerping dat de verklaring niet volledig werd voorgelezen, is een blote bewering van uw kant die maar moeilijk kan overtuigen (NPO 2, p. 9). Dat u op de DVZ zou hebben verklaard dat moest er een keuze bestaan tussen de islamitische republiek en het monarchisme, u zeker voor het monarchisme zou kiezen, blijkt niet uit het neergeschreven verslag dat van uw onderhoud op de DVZ werd opgemaakt en kan uw geloofwaardigheid op dit punt dan ook niet herstellen (NPO 2, p. 9). Uw tegenstrijdige verklaringen aangaande de aard van uw politiek engagement zijn op zijn minst merkwaardig te noemen en plaatsen dan ook de nodige vraagtekens bij de oprechtheid ervan.

Bovendien blijkt uit uw verklaringen allerm minst een oprechte interesse voor of betrokkenheid bij de monarchistische partij. Zo is het vooreerst opmerkelijk dat u, ondanks het feit dat u volgens uw

verklaringen reeds in augustus 2018 in Duitsland aankwam en er pas in oktober 2020 vertrok, in twee jaar tijd slechts eenmaal deelnam aan een demonstratie tegen het Iraanse regime (NPO 1, p. 8). Uw beperkte participatie getuigt allerm minst van een oprecht politiek engagement. Bovendien kon u zich niet herinneren hoe de heer S., uw kennis uit Iran die u in contact bracht met het monarchisme, met zijn voornaam heette (NPO 2, p. 6). Evenmin kon u met zekerheid zeggen welke de naam was van de partij waarvan de heer S. lid was. U vermoedde dat de partij Frashgard heette, maar u wist niet wat deze term betekende (NPO 2, p. 6). U stelde dat de partij even goed een andere naam zou kunnen hebben zoals 'voorzitters van Reza Pahlavi' (NPO 2, p. 8). U kon verder ook geen namen opnoemen van andere monarchistische partijen in Iran (NPO 2, p. 8). Nochtans blijkt uit de informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt en die aan uw administratief dossier werd toegevoegd dat de monarchistische beweging rond prins Reza Pahlavi II onder de partijnaam National Council of Iran (NCI) opereert en dat er bovendien buiten Iran vele andere bewegingen met monarchistische inslag actief zijn. Toen de heer S. u vroeg of u actief wilde zijn bij de monarchistische partij, sloeg u die uitnodiging af omdat u geen behoefte voelde aan politiek activisme (NPO 2, p. 6). Uit uw beperkte kennis van het monarchisme en uw beperkte politieke engagement kan dan ook allerm minst afgeleid worden dat u in de ogen van het Iraanse regime als een politiek activist gepercipieerd zou worden.

Uit uw verklaringen en de door u neergelegde documenten blijkt daarnaast dat u ook in België in een jaar tijd slechts aan twee demonstraties tegen het Iraanse regime deelnam (d.d. 24 juli 2021 en 7 augustus 2021). Dat u het na een jaar politieke inactiviteit plots nodig vond om van in juli en augustus 2021 aan demonstraties voor de Iraanse ambassade en het Europees parlement deel te nemen, wijst dan ook eerder op opportunistische motieven dan op een oprechte politieke overtuiging. Uw beperkte betrokkenheid bij de politieke demonstraties waaraan u deelnam, blijkt overigens ook uit uw verklaringen. U stelde immers herhaaldelijk dat u zichzelf niet als een politiek activist beschouwt en dat u ook niet geïnteresseerd bent in politiek activisme (NPO 2, p. 5). U bent niet actief bij een bepaalde politieke partij en u heeft ook geen sympathie voor een bepaalde politieke partij (NPO 2, p. 5). U gaat nooit zelf op zoek op internet en sociale media om te weten te komen of er al dan niet demonstraties plaatsvinden waar u aan zou kunnen deelnemen (NPO 2, p. 8). De enige reden waarom u politieke demonstraties bijwoonde was dat u toevallig in contact kwam met politieke activisten in het opvangcentrum waar u verblijft (NPO 2, p. 8). U woonde die demonstraties bij omdat u een tegenstander bent van het regime en omdat u uw steun wilde betuigen aan uw landgenoten (NPO 2, p. 4). U had geen enkele verantwoordelijkheid bij deze demonstraties en u hield er ook geen toespraak (NPO 2, p. 4). Verder dan het toeteken van een helpende hand bij het installeren van de protestbord in het park, ging uw bijdrage niet (NPO 2, p. 4). Uw verklaring dat u een aantal keer niet kon deelnemen aan betogingen omdat u het weinige geld dat u in het opvangcentrum tot uw beschikking krijgt uitgeeft aan sigaretten, onderstreept alleen maar het relatieve karakter van uw politieke engagement (NPO 2, p. 8). Hetzelfde geldt voor uw opmerking dat u niet naar protesten kunt gaan omdat u het te druk hebt met een taalcursus (NPO 2, p. 8).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat er in uw hoofde geen sprake is van een oprecht politiek engagement of van een oprechte bekering tot het christendom. Hierdoor kan niet aangenomen dat u zich bij terugkeer naar Iran als dusdanig zult manifesteren. Er is bij u dan ook geen sprake van een gegronde vrees om bij terugkeer naar Iran in het vizier te komen van de Iraanse autoriteiten.

Uw stelling dat er tijdens de betoging in Duitsland video-opnames werden gemaakt waarop u herkenbaar in beeld kwam en die vervolgens verspreid werden op Instagram en Facebook, is louter een blote bewering van uw kant (NPO 1, p. 20). Ondanks het feit dat u hier herhaaldelijk naar werd gevraagd, legde u op geen enkel moment videomateriaal neer om uw bewering te ondersteunen (NPO 1, p. 20 en NPO 2, p. 6). Uw vrees dat de Iraanse autoriteiten u aan de hand van deze video-opnames zullen identificeren als tegenstander van het regime, is dus zonder voorwerp en bijgevolg niet relevant.

U verklaarde daarnaast ook dat er door de Arabische televisiezender Al Arabiya televisieopnames werden gemaakt waarop u herkenbaar bent tijdens een demonstratie aan het Schumanplein op 24 juli 2021 (NPO 2, p. 3). Analyse van het door u neergelegde videofragment leert echter dat u op deze beelden niet duidelijk herkenbaar bent, wat u overigens ook zelf erkende (cf. administratief dossier en NPO 2, p. 3). Er kan dan ook niet worden aangenomen dat de Iraanse autoriteiten u op het door u neergelegde videofragment zouden kunnen herkennen en u daardoor zouden percipiëren als politiek activist. Uw tegenwerping dat u duidelijk herkenbaar bent op de door u neergelegde foto's van deze demonstratie, doet niet ter zake (NPO 2, p. 3). Het is immers niet uw deelname aan de betoging in kwestie die ter discussie staat, maar wel uw stelling dat u naar aanleiding van uw deelname in het vizier van de Iraanse autoriteiten zou zijn gekomen. Uw opmerking dat er op die bewuste demonstratie op 24 juli 2021 ook een televisieploeg van Iran International aanwezig was die een reportage maakte, kan hier niets aan veranderen (NPO 2, p. 3). U legde immers geen videomateriaal neer waaruit het bestaan van zo'n reportage zou moeten blijken. Bovendien verklaarde u zelf dat u niet door de reporters van Iran

International geïnterviewd werd, waardoor het niet aannemelijk is dat u in deze reportage (als u al zou aangetoond hebben dat ze daadwerkelijk bestaat, quod non) een dermate prominente rol inneemt dat u hierdoor in het vizier van de Iraanse autoriteiten terecht zou komen (NPO 2, p. 4). Uw stelling dat de islamitische republiek regelmatig mensen naar zo'n betoging stuurt om zich tussen het publiek te verschuilen en video's en foto's te nemen, is evenmin van die aard dat zij bovenstaande conclusies kan veranderen (NPO 2, p. 4). Het gaat hier immers om een blote bewering van uw kant waar u niet de minste bewijsmateriaal voor aandraagt. Hetzelfde geldt voor uw stelling dat er tijdens de door u bijgewoonde demonstratie aan de Brandenburger Tor in Berlijn in oktober of november 2019 journalisten van de Iraanse autoriteiten aanwezig waren (NPO 1, p. 20). Bovendien legde u wat betreft de aanwezigheid van deze infiltranten van de Iraanse autoriteiten op de door u bijgewoonde demonstraties weinig coherente verklaringen af. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS stelde u immers dat u de in Duitsland aanwezige infiltranten herkende aan hun microfoon, hun camera en het kaartje dat ze bij zich droegen (NPO 1, p. 20). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud stelde u dan weer dat infiltranten van het Iraanse regime zich verschuilen tussen de betogers en niet komen opdagen met een bordje om hun nek zodat jullie hen zouden kunnen herkennen (cf. supra en NPO 2, p.7). Uw weinig coherente verklaringen wat betreft het gedrag van Iraanse infiltranten tijdens betogingen tegen het regime ondermijnen de geloofwaardigheid van uw stelling door een van deze infiltranten te zijn gefilmd tijdens uw deelname aan een betoging in Duitsland of België.

Het door u neergelegde screenshot van de Instagrampagina met als gebruikersnaam 'l(...)', die een foto toont waarop u zichtbaar bent tijdens wat volgens uw verklaringen een demonstratie tegen het regime is, kan bovenstaande conclusie evenmin ombuigen. Uit consultatie van de betreffende Instagrampagina blijkt immers dat er tussen 11 april 2019 en 10 maart 2020 geen publicaties op dit kanaal geplaatst werden. Het door u neergelegde screenshot werd op deze Instagrampagina nergens teruggevonden (cf. administratief dossier). Aangezien de door u bijgewoonde betoging plaatsvond in aban 1398 (oktober-november 2019), lijkt het er dan ook op dat de door u neergelegde foto, als hij al ooit gepubliceerd werd, intussen verwijderd werd van het bewuste Instagramkanaal.

Het door u neergelegde screenshot van de Instagrampagina met als gebruikersnaam 's(...)', waarop u zichtbaar bent tijdens wat volgens uw advocate een demonstratie tegen het Iraanse regime is in Berlijn, volstaat gezien het aangetoonde opportunistisch karakter van uw politieke engagement niet om te concluderen dat de Iraanse autoriteiten u bij terugkeer naar Iran zouden percipiëren als een politiek activist. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt immers dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter zoals hierboven werd vastgesteld niet aannemelijk gemaakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van het door u aangehaalde risico dat u door de Iraanse autoriteiten gepercipieerd zal worden als politiek opposant. Aan de door u aangehaalde motieven in uw verzoek om internationale bescherming kan dan ook geen geloof gehecht worden.

Uw tegenwerping dat u in Iran professioneel voetballer was en dat u dat niet zomaar aan de kant zou schuiven omdat u hier in België niets heeft, is voor deze beslissing irrelevant (NPO 2, p. 18).

Uw bewering dat uw verklaringen niet ongeloofwaardig zijn omdat u ze niet exact in de tijd kan situeren, volstaat niet om bovenstaande beslissing in een ander daglicht te plaatsen (NPO 2, p. 21). Vooreerst formuleert u aan de hand van deze opmerking geen enkele verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheden en vormen deze dus wel degelijk een bezwarend element bij de inschatting van uw geloofwaardigheid. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het loutere feit dat u zichzelf tijdens uw persoonlijke onderhoud op het CGVS en de DVZ herhaaldelijk tegensprak wat betreft de chronologie van uw problemen in Iran, niet het enige argument is op basis waarvan uw bekering tot het christendom en uw politieke engagement als tegenstander van het Iraanse regime als onoprecht werden ingeschat. Bij de analyse van een verzoek om internationale bescherming wordt immers steeds het geheel van de verklaringen en neergelegde documenten in aanmerking genomen. In uw geval blijkt uit na analyse van het geheel van de door u aangehaalde motieven allerminst dat de door u aangehaalde vrees voor terugkeer naar Iran gegrond zou zijn (cf. supra).

De opmerkingen die uw advocaat op 31 augustus 2021 overmaakte aan het CGVS in verband met uw gesprek op de DVZ, zijn niet van die aard dat zij bovenstaande vaststellingen in twijfel trekken. De opmerking van uw advocaat dat uw schoonbroer M. in Iran werkte voor de Basij en niet voor de Ettela'at, werd door uzelf herhaaldelijk tegengesproken. Toen u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd werd of er tijdens het eerste gesprek op de DVZ iets fout genoteerd was in verband met uw schoonbroer, antwoordde u immers ontkennend (NPO 1, p. 3). U voegde hieraan toe

dat u problemen had met uw schoonbroer omdat hij lid was van zowel de Basij als de Ettela'at (NPO 1, p. 3). U stelde dat Sepah, Basij en Ettela'at allemaal ongeveer hetzelfde zijn en dat uw schoonbroer meer actief was in Ettela'at (NPO 1, p. 3). Ook tijdens het tweede persoonlijk onderhoud hield u vol dat uw schoonbroer bij de Ettela'at werkzaam was (NPO 2, p. 15). Uw inconsistente verklaringen over de precieze instantie waar uw schoonbroer werkzaam was, onderstrepen alleen maar het ongelwaardig karakter van uw relaas. De opmerking van uw advocaat dat u geen lid was van de Monarchie partij van Iran in Duitsland maar louter sympathisant is analoog aan wat u zelf aanhaalde aan het begin van het eerste persoonlijk onderhoud en werd hierboven al besproken. Hetzelfde geldt voor de opmerking van uw advocaat dat uw schoonbroer op het moment van uw arrestatie door de Basij alleen was en dat hij u vervoerde naar de plek waar u gearresteerd werd door de Basij. De exacte spelling van het woord 'Basij' is voor deze beslissing irrelevant.

De opmerkingen die uw advocaat op 3 september 2021 overmaakte aan het CGVS zijn voor bovenstaande beslissing evenmin relevant. Dat u op 24 juli 2021 en 7 augustus 2021 deelnam aan demonstraties tegen het Iraanse regime, staat hier immers niet ter discussie. Uw loutere deelname aan deze protesten impliceert echter niet dat u door de autoriteiten als politiek activist gepercipieerd zult worden (cf. supra). De opmerkingen die uw advocaat op 17 september 2021 en 20 oktober 2021 overmaakte aan het CGVS werden hierboven al besproken.

De documenten die u neerlegde zijn niet van die aard dat zij bovenstaande vaststellingen nog kunnen wijzigen. Aan uw identiteit en nationaliteit wordt in deze beslissing immers niet getwijfeld. Dat u zich op 6 september 2018 en 23 oktober 2018 in Duitsland bevond, wordt in deze beslissing niet betwist. Evenmin staat in deze beslissing ter discussie dat u op 7 augustus 2020 van de Duitse autoriteiten het bevel kreeg om het land te verlaten. De overige door u neergelegde documenten werden hierboven al uitvoerig besproken.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker zet in een enig middel uiteen dat er sprake is van een appreciatiefout en schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker vangt zijn betoog aan met een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de aangevoerde bepalingen en beginselen. Vervolgens gaat hij in op algemene informatie inzake christenen in Iran die volgens hem zijn verzoek om internationale bescherming staakt. Hij vermeldt in dit verband de onderdrukking van christenen in Iran, de COI Focus "Iran: de situatie van bekeerlingen tot het christendom" van 16 april 2019, de COI Focus "Iran – behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten" van 30 maart 2020, de monitoring en onderdrukking van sociale netwerkgebruikers in Iran en de ambivalentie in de Iraanse samenleving. Inzake de onderdrukking van christenen in Iran verwijst hij naar stukken 3 tot en met 11 bij het verzoekschrift. Inzake de ambivalentie in de Iraanse samenleving verwijst hij naar stukken 13, 14 en 15 bij het verzoekschrift.

Vervolgens wijst verzoeker erop dat hij al een nood aan bescherming heeft op basis van elementen die niet worden betwist door de verwerende partij, namelijk het feit dat hij lid is van de kerk *City of the living God* in Turnhout en dat hij daar misvieringen bijwoont, dat hij elke donderdag Bijbellessen volgt, dat hij gedoopt is in Duitsland, dat hij demonstraties bijwoonde tegen het Iraanse regime op 24 juli 2021 en 7 augustus 2021, dat hij in België asiel heeft aangevraagd, dat bekeerd zijn tot het christendom in Iran risico's meebrengt en dat de Basij een aantal keren bij zijn ouders zijn binnengevallen. Deze elementen volstaan volgens verzoeker op zich al om aan te tonen dat er een reëel en persoonlijk risico op vervolging bestaat in zijn hoofde. *In casu* lijdt het geen twijfel dat verzoeker door de Iraanse autoriteiten als christen wordt beschouwd of dreigt te worden beschouwd. Verzoeker maakt deel uit van een openlijk vervolgd groep van christenen. Het feit dat de oprechtheid van zijn bekering in twijfel wordt getrokken, is hierbij irrelevant. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad.

Daarna gaat verzoeker in op de overige elementen van de bestreden beslissing en betwist hij de motieven ervan.

Verzoeker concludeert dat hij nood heeft aan internationale bescherming. Verzoeker geeft aan dat hij als vluchteling moet worden erkend. Minstens moet hem de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend. In uiterst ondergeschikte orde moet de bestreden beslissing worden vernietigd.

2.2. Stukken

2.2.1. Bij het verzoekschrift worden volgende stukken gevoegd:

- het "annual report 2019 Violations against Christians in Iran" van Open Doors – Article 18 - MEC – CSW van januari 2020 (stuk 3);
- het UK Home Office report "Country Policy and Information Note Iran: Christians and Christian converts" van maart 2018 (stuk 4);
- het Annual Report Iran 2019 van Amnesty International (stuk 5);
- het "Report of the special rapporteur on the situation of human rights in the Islamic Republic of Iran" van de Human Rights Council van de Verenigde Naties van 6 maart 2017 (stuk 6);
- Immigration and Refugee Board of Canada "Iran: Teachings, interpretations and knowledge of Christianity among non-ethnic Christians" van 18 maart 2014 (stuk 7);
- OSAR "Iran: menace pesant sur les personnes converties" van 7 juni 2018 (stuk 8);
- een internetartikel van www.letemps.ch "Le guide suprême iranien discrédite les manifestations anti-pouvoir" van 17 januari 2020 (stuk 9);
- uittreksels uit het Algemeen ambsbericht Iran van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van maart 2019 (stuk 10);
- het Algemeen ambsbericht Iran van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van februari 2021 (stuk 11);
- de COI Focus "Iran Internetmonitoring en sociale media" van 5 november 2019 (stuk 12);
- een internetartikel van Christianity today "Researchers find Christians in Iran approaching 1 million" van 2021 (stuk 13);
- een internetartikel van www.articleeightteen.com "Survey supports claims of 1 million Christian converts in Iran" van 27 augustus 2020 (stuk 14);
- een internetartikel van www.articleeightteen.com "Le ministre du renseignement admet un effort de collaboration pour lutter contre les conversions au christianisme" van 7 mei 2019 (stuk 15);
- een internetartikel van www.lalibre.be "La conversion à l'islam radicale est très rapide" van 26 november 2015 (stuk 16);
- een internetartikel van www.lefigaro.fr "le facebook iranien annonce sa fermeture" van 16 oktober 2017 (stuk 17);
- een uittreksel uit "DFAT Country Information report Iran" van het *Department of Foreign Affairs and Trade, Australian Government* (stuk 18).

2.2.2. Op 14 februari 2022 dient verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarbij hij volgende stukken voegt:

- een attestatie van de Duitse kerk waar verzoeker werd gedoopt op 4 november 2018 (stuk 1).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid

1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

2.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) een aantal elementen met betrekking tot de door hem uiteengezette reisweg ondermijnen ernstig de geloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag, het vermoeden rijst dat verzoeker in 2016 mogelijk niet met zijn echtgenote is teruggekeerd naar Iran en dat hij een langer verblijf in Duitsland probeert te verhullen:

1) verzoeker sprak zichzelf tegen wat betreft de duur van zijn reisweg tijdens zijn tweede reis vanuit Iran naar Duitsland en hij kan zich de data herinneren in de westerse kalender, niet in de Perzische kalender, verzoekers onderling tegenstrijdige, weinig coherente en weinig plausibele verklaringen in verband met zijn tweede vertrek uit Iran en reis naar Duitsland, ondermijnen de geloofwaardigheid van zijn stelling van 2016 tot 2017 teruggekeerd te zijn van Duitsland naar Iran;

2) verzoeker legde ook tegenstrijdige verklaringen af wat betreft de vervoersmiddelen die hij tijdens deze reis van Iran naar Duitsland in 2018 zou gebruikt hebben;

3) verzoeker kon geen enkel document neerleggen waaruit zou blijken dat hij in 2016 samen met zijn echtgenote en oudste dochter vanuit Duitsland naar Iran terugkeerde en het stemt tot nadenken dat er zich geen vingerafdrukken van verzoeker bevinden in de Eurodac database in het jaar 2018 genomen in Slovenië of Kroatië, terwijl verzoeker verklaarde daar onderweg veel problemen te hebben meegemaakt met de politie;

4) de screenshots van zijn Instagramkanaal die verzoeker neerlegt, volstaan niet om het vermoeden te weerleggen dat hij een mogelijk langer verblijf in Duitsland probeert te verhullen;

(ii) doordat ernstig getwijfeld wordt aan verzoekers beweerde terugkeer vanuit Duitsland naar Iran in 2016, komt ook de geloofwaardigheid ernstig op de helling te staan van de omstandigheden van zijn vertrek uit Iran in december 2017, namelijk dat zijn schoonbroer verzoekers bekering tot het christendom niet kon aanvaarden. Bij dit gegeven, de problemen met zijn schoonbroer, dienen sowieso ernstige vraagtekens te worden geplaatst gezien verzoekers houding na zijn aankomst in Europa in 2015, deze problemen met zijn schoonbroer ontstonden reeds in 2014 en zouden aan de oorsprong liggen van verzoekers vlucht met zijn gezin naar Turkije en naar Duitsland, het is dan ook merkwaardig dat verzoeker zich niet kon herinneren of hij na zijn aankomst in 2015 al dan niet een verzoek om internationale bescherming indiende.

(iii) inzake de concrete aard van zijn problemen met zijn schoonbroer legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af:

1) verzoeker verklaarde eerst dat hij in 2017 werd gearresteerd en vastgehouden in het kantoor van de Basij, zijn schoonbroer vervoerde hem naar daar, tijdens het tweede onderhoud bij het CGVS verklaarde verzoeker dat hij enkel in 2014 door de Basij werd ondervraagd en niet in 2017, hij sprak ook over een duur van twee dagen of van enkele uren; verzoekers verwijzing naar de problemen met zijn langetermijngeheugen volstaat niet om de geloofwaardigheid te herstellen, hij legde in dit verband geen medische attesten neer;

2) deze verklaringen ondermijnen ook zijn beweerde terugkeer naar Iran in de periode tussen 2016 en 2017;

3) verzoekers stelling dat zijn schoonbroer zijn paspoort in beslag nam na zijn terugkeer vanuit Duitsland, komt ook hierdoor op losse schroeven te staan, door geen paspoort neer te leggen verhindert verzoeker het CGVS om zijn reisweg te verifiëren;

(iv) doordat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vrees voor zijn schoonbroer, komt ook de geloofwaardigheid van zijn bekering tot het christendom ernstig op de helling te staan, er wordt ernstig getwijfeld aan de oprechtheid van zijn bekering tot het christendom:

1) het is merkwaardig dat verzoeker en zijn echtgenote op vrijwillige basis zouden zijn teruggekeerd naar Iran in 2016 nadat verzoeker zich bekeerde in 2014 en zijn echtgenote in 2015 in Turkije; dit is weinig plausibel en ondermijnt de oprechtheid van hun bekering, deze houding staat haaks op een daadwerkelijke vrees voor vervolging; dat verzoeker stelde dat hun enige probleem in Iran zijn schoonbroer was en niet de autoriteiten, biedt geen verklaring voor de vaststelling dat hij en zijn echtgenote als nieuwe bekeerlingen terugkeerden naar een land waar geloofsafval en bekering verboden is; verzoeker verklaarde zijn terugkeer ook door te stellen dat hij zijn familie zou kunnen helpen door er met hen over zijn religie te spreken, dit is echter niet in overeenstemming met de vaststelling dat zijn ouders en zus nog steeds niet op de hoogte zijn van zijn bekering omdat hij hen de problemen wil besparen;

2) verzoeker heeft het CGVS niet kunnen overtuigen omwille van een diepere overtuiging te zijn bekeerd tot het christendom, zijn verklaringen over zijn bekeringsproces kunnen niet overtuigen: verzoeker slaagde er op geen enkel moment in om duidelijk te maken wat zijn persoonlijke redenen waren om het christendom te omarmen, hij kon ook maar weinig over het bekeringsproces van zijn vriend A. vertellen, de snelheid waarmee hij zich bekeerde tot een andere godsdienst roept ernstige vraagtekens op, verzoeker beschouwde zich voor zijn bekering niet als een gelovige mens, er kan dan ook verwacht worden dat er aan zijn bekering een ruime mate aan reflectie en studie vooraf zou zijn gegaan, wat niet blijkt, de snelheid wijst niet op een oprechte bekering maar op achterliggende bedoelingen;

3) dat verzoekers bekering niet oprecht is en een opportunistisch karakter vertoont, blijkt voorts ook uit de vaststelling dat verzoeker amper iets kon vertellen over zijn beleving van de christelijke feestdagen;

4) het neergelegde attest van pastoor H.M. doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen, dat verzoeker in Duitsland gedoopt werd en hiervan een doopattest neerlegt, wil evenmin zeggen dat er sprake is van een geloofwaardige bekering;

5) inzake verzoekers Facebookpagina waarop hij christelijke boodschappen publiceert, wordt opgemerkt dat verwacht kan worden dat hij deze boodschappen wist alvorens terug te keren naar Iran, gelet op het opportunistische en onoprechte karakter van zijn bekering tot het christendom, hoe dan ook kunnen zijn activiteiten op sociale media slechts overtuigen binnen het kader van oprechte en overtuigende verklaringen omtrent zijn bekeringsproces, *quod non in casu*;

(v) aangezien verzoekers bekering een duidelijk opportunistisch karakter vertoont, komt ook de oprechtheid van de door hem aangehaalde politieke activiteiten in Duitsland en België ernstig op de helling te staan, deze activiteiten vertonen een duidelijk opportunistisch karakter:

1) het is opvallend dat verzoeker bij de DVZ en bij het CGVS tegenstrijdige verklaringen aflegde aangaande zijn betrokkenheid bij het monarchisme in Duitsland, dit plaatst de nodige vraagtekens bij de oprechtheid ervan;

2) uit verzoekers verklaringen blijkt allerminst een oprechte interesse voor of betrokkenheid bij de monarchistische partij: in Duitsland nam verzoeker maar twee maal in twee jaar deel aan een demonstratie tegen het Iraanse regime en hij kon zich niet herinneren hoe de heer S. die hem in contact bracht met het monarchisme, met zijn voornaam heette of wat de naam was van de partij waarvan deze lid was, verzoeker kon ook geen namen geven van andere monarchistische partijen in Iran, verzoeker sloeg een uitnodiging af om actief te worden bij de monarchistische partij; in België nam verzoeker in een jaar tijd ook slechts deel aan twee demonstraties tegen het Iraanse regime, zijn beperkte betrokkenheid bij deze demonstraties blijkt ook uit zijn verklaringen en zijn politiek engagement is zeer relatief;

(vi) er is in hoofde van verzoeker geen sprake van een oprecht politiek engagement of van een oprechte bekering tot het christendom, hierdoor kan niet worden aangenomen dat verzoeker zich bij terugkeer naar Iran als dusdanig zal manifesteren, er is dan ook geen sprake van een gegronde vrees om bij terugkeer naar Iran in het vizier te komen van de Iraanse autoriteiten:

1) dat er video-opnames werden gemaakt tijdens de betoging in Duitsland, waarop verzoeker herkenbaar in beeld kwam en die werden verspreid, is een blote bewering die niet ondersteund wordt door videomateriaal; de televisieopnames voor Al Arabiya van de demonstratie aan het Schumanplein tonen aan dat verzoeker niet duidelijk herkenbaar is op deze beelden, er kan dan ook niet worden aangenomen dat de Iraanse autoriteiten verzoeker zouden herkennen of percipiëren als politiek activist; verzoekers bewering dat beelden werden gemaakt door de televisieploeg van Iran International, wordt niet gestaafd met videomateriaal; verzoekers bewering dat de Islamitische republiek mensen naar zo'n betogingen stuurt om foto's en video's te maken, is een blote bewering zonder bewijsmateriaal;

2) de screenshots van instagrampagina's kunnen bovenstaande conclusies niet ombuigen; uit informatie blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers of aan wat deze in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet hebben gezet, dit is enkel bij personen die eerder al een verhoogd risicoprofiel hadden, wat bij verzoeker niet het geval is;

(vii) verzoekers bewering dat zijn verklaringen niet ongeloofwaardig zijn omdat hij ze niet exact in de tijd kan situeren, volstaat niet om bovenstaande beslissing in een ander daglicht te plaatsen, dat verzoeker zich tegensprekt wat betreft de chronologie van zijn problemen in Iran, is niet het enige argument op basis waarvan zijn bekering en politiek engagement als onoprecht werden ingeschat; de opmerkingen van verzoekers advocaat trekken bovenstaande vaststellingen evenmin in twijfel, verzoekers inconsistente verklaringen over de precieze instantie waar zijn schoonbroer werkzaam was, onderstrepen het ongeloofwaardig karakter van zijn relaas; dat verzoeker in juli en augustus 2021 in België deelnam aan protesten staat niet ter discussie;

(viii) de documenten die verzoeker neerlegde, zijn niet van die aard dat zij bovenstaande vaststellingen nog kunnen wijzigen.

2.3.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing werd genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. De middelen kunnen in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Bij een terugkeer naar Iran vreest verzoeker te zullen worden gedood door zijn schoonbroer, daarnaast vreest hij ook dat de Iraanse autoriteiten het op hem gemunt hebben omdat zijn schoonbroer hen heeft ingelicht over zijn bekering en omwille van zijn aanwezigheid op politieke demonstraties in Duitsland en België.

2.3.4.2. Het Hof van Justitie heeft gesteld dat *“in het kader van verzoeken om internationale bescherming wegens vrees voor vervolging op grond van godsdienst niet alleen rekening [dient] te worden gehouden met de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met zijn godsdienstige overtuigingen en de omstandigheden waarin deze werden verworven, de wijze waarop hij zijn geloof opvat en beleeft (of het feit dat hij niet gelooft), zijn verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe hij volgens zijn verklaringen behoort, of waarvan hij afstand wil nemen, het feit dat hij, in voorkomend geval, een bijzondere rol speelt bij het overbrengen van zijn geloof, alsook interacties tussen religieuze factoren en identiteits-, etnische of genderfactoren.”* (HvJ 4 oktober 2018, C-56/17, Fathi, pt. 88).

Met andere woorden, om de geloofwaardigheid van een bekering in het kader van een verzoek om internationale bescherming te beoordelen, dienen volgende drie elementen te worden beoordeeld:

- de omstandigheden waarin de godsdienstige overtuiging werd verworven, dit zijn de motieven voor en het proces van bekering;
- de verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe de verzoeker volgens zijn verklaringen behoort, dit is zijn kennis van het nieuwe geloof;
- de wijze waarop de verzoeker het geloof opvat en beleeft, zoals activiteiten die hij onderneemt binnen de nieuwe geloofsovertuiging en het effect van de veranderingen.

De verklaringen van verzoeker over deze drie elementen moeten worden gezien in hun onderlinge samenhang maar ook in het licht van verzoekers individuele situatie en persoonlijke omstandigheden. Het enkele feit dat verzoeker interesse heeft in een andere religie is echter niet voldoende om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Verzoeker moet aannemelijk maken dat hij door zijn interesse ook een andere godsdienst heeft, dit is een bepaalde geloofsovertuiging. Het is dus aan verzoeker om aannemelijk maken dat hij door de christelijke godsdienst is overtuigd en dat dit nieuwe geloof een essentieel onderdeel is geworden van zijn identiteit.

Er kan worden aangenomen dat aan een bekering tot een andere geloofsovertuiging steeds een welbewuste en weloverwogen keuze ten grondslag moet liggen. Dit geldt te meer wanneer de betrokken vreemdeling afkomstig is uit een land waar bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekende gevolgen kan hebben. Het is aan een verzoeker om inzichtelijk te maken waarom hij tot die bekering is gekomen en hoe hij de bekering heeft ervaren. Het uitgangspunt in deze is niet dat er in alle gevallen van bekering een interne worsteling moet hebben plaatsgevonden voor verzoeker een nieuwe godsdienst heeft geaccepteerd. Er mag echter wel verwacht worden dat er bij de verzoeker, in de voormelde omstandigheden, sprake is van een (denk)proces waarbij hij heeft nagedacht over zijn beslissing tot bekering en de eventuele consequenties ervan, zodat hij helder kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt, hoe de eerste kennismaking is verlopen, hoe de verzoeker zich in de nieuwe geloofsovertuiging heeft verdiept, waarom de nieuwe religie hem persoonlijk heeft geraakt en wat het hem heeft gebracht, wat het betekent om een ander geloof te hebben dan hetgeen de maatschappij (en de wet) verwacht/verlangt en op welke wijze hij daaraan invulling wil en kan geven.

2.3.4.3. Inzake de algemene geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas, stelt de commissaris-generaal vooreerst vast dat er verschillende zaken op wijzen dat verzoeker mogelijk een langer verblijf in Duitsland tracht te verhullen en dus in 2016 niet is teruggekeerd vanuit Duitsland naar Iran, niet in Iran verbleef in 2016 en 2017 en niet in 2018 via de Balkanlanden terug naar Duitsland zou gereisd zijn. De commissaris-generaal komt tot deze conclusie op basis van drie elementen: (i) verzoekers tegenstrijdige, weinig plausibele en onderling incoherente verklaringen wat betreft de duur van zijn reis van Iran naar Duitsland in 2018 en zijn vertrek- en aankomstdata; (ii) zijn tegenstrijdige verklaringen wat betreft de wijze waarop hij zich tijdens zijn reis van Iran naar Duitsland in 2018 verplaatste en (iii) het ontbreken van reisdocumenten waaruit zou kunnen blijken dat verzoeker in 2016 vanuit Duitsland terugkeerde naar Iran, in 2016 en 2017 in Iran verbleef en in 2018 via de Balkanlanden vanuit Iran terug

naar Duitsland reisde. De commissaris-generaal voegt hieraan toe dat de neergelegde instagramscreenshots niet volstaan om dit vermoeden te weerleggen en dat het tot nadenken stemt dat verzoekers instagrampagina niet publiek toegankelijk is. Deze drie elementen worden uitgebreid beargumenteerd in de bestreden beslissing.

In het verzoekschrift betwist verzoeker dit en geeft hij volgende uitleg. Inzake de duur van zijn reisweg van Iran naar Duitsland in 2018 en de vertrek- een aankomstdatum, herhaalt verzoeker dat hij zijn reis niet precies had berekend en dat een verschil van drie maanden onvoldoende is om aan zijn geloofwaardigheid te twifelen. Verzoeker was ook al verschillende maanden in Europa en het is zeer waarschijnlijk dat hij de Gregoriaanse kalender is gaan gebruiken en niet langer de Perzische. Verzoeker wijst er ook op dat hij heeft deelgenomen aan een manifestatie *naar aanleiding van* gebeurtenissen in aban 1398 en niet aan een demonstratie in aban 1398, dit bloedbad in aban 1398 was een belangrijke gebeurtenis voor alle tegenstanders van het regime. Waar zijn aankomstdatum in Duitsland niet strookt met de verklaringen over zijn christelijke activiteiten aldaar, wijst verzoeker op een misverstand in zijn verklaringen dat zich kan hebben voorgedaan. Verzoeker bevestigt dat hij in Duitsland gedoopt is en dat hij daar contact had met een christelijke gemeenschap. Verzoeker ging elke week naar de kerk om te bidden en daarnaast nam hij intensief deel aan Bijbellessen, die verschillende keren per week plaatsvonden. Dit verklaart waarom verzoeker binnen tien weken ongeveer twintig keer de kerk bezocht. Wat betreft de gebruikte vervoersmiddelen tijdens de reis van Iran naar Duitsland in 2018, wenst verzoeker te nuanceren wat misschien werd gezegd: hij legt uit dat hij van Iran naar Griekenland per boot kwam en daarna over land, hoewel hij een auto kon nemen van Griekenland naar Turkije en van Bosnië naar Duitsland, werd het grootste deel van de reis te voet afgelegd. Inzake het ontbreken van bewijsstukken van de terugreis in 2016 vanuit Duitsland naar Iran samen met zijn echtgenote en dochter en het ontbreken van genomen vingerafdrukken in Kroatië of Slovenië bij de reis van Iran naar Duitsland in 2018, legt verzoeker uit dat hij niet verantwoordelijk is voor het verlies van zijn telefoon veroorzaakt door de Kroatische autoriteiten. Na zijn bekering is hij volledig verstoten door zijn schoonfamilie, waardoor hij bij zijn echtgenote geen informatie kan opvragen. Ook zijn familie is daar niet welkom. Inzake de instagramscreenshots die niet volstaan om een langer verblijf in Duitsland te verhullen, stelt verzoeker dat het CGVS te streng is met betrekking tot de waarde die aan de documenten moet worden gehecht en dat de beslissing om zijn instagramprofiel privé te houden, zijn beslissing is, hij kan niet worden verplicht zijn privéleven bloot te geven indien hij discreet wenst te blijven.

De Raad is van mening dat deze uitleg geen afbreuk doet aan de motieven in dit verband, die steunen op de stukken van het administratief dossier. Door louter *post factum* verklaringen te geven, achteraf nuances aan te brengen in zijn eerder afgelegde verklaringen, te stellen dat er sprake is van misverstanden, de gedane vaststellingen te minimaliseren, te verwijzen naar zijn reeds afgelegde verklaringen, te beweren dat het onmogelijk is zijn schoonfamilie te contacteren en niet te aanvaarden dat het privé houden van een instagramprofiel de werkzaamheden van het CGVS bemoeilijkt, doet verzoeker geen afbreuk aan de correcte en pertinente vaststellingen in dit verband. Dat de demonstratie in Duitsland niet in aban 1398 zou hebben plaatsgevonden maar plaatsvond naar aanleiding van de gebeurtenissen in aban 1398, doet geen afbreuk aan het feit dat verzoeker zijn vertrek- en aankomstdatum niet in de Perzische kalender kon geven, maar dat hij zich deze wel nauwkeurig kon herinneren in de westerse kalender (notities CGVS van 18 oktober 2021 (hierna: CGVS II), p. 11), wat er volgens de Raad mee op wijst dat verzoeker onafgebroken in Duitsland verbleven heeft. De Raad sluit zich bijgevolg aan bij de uitgebreide motieven inzake het feit dat verzoeker een langer verblijf in Duitsland probeert te verhullen en dat zijn algemene geloofwaardigheid hierdoor op de helling komt te staan.

2.3.4.4. In de bestreden beslissing wordt vervolgens vastgesteld dat, nu ernstig getwijfeld kan worden aan verzoekers terugkeer naar Iran in 2016, ook de geloofwaardigheid op de helling komt te staan van het vertrek van verzoeker uit Iran in 2017 en de omstandigheden van dit vertrek, namelijk vanwege problemen met zijn schoonbroer die had ontdekt dat verzoeker zich bekeerd had tot het christendom. Dat er ernstige vraagtekens moeten worden geplaatst bij verzoekers problemen met zijn schoonbroer, blijkt ook uit zijn houding na zijn aankomst in Europa in 2015. Verzoekers problemen met zijn schoonbroer begonnen in 2014 en waren de aanleiding van het vertrek van verzoeker en zijn gezin uit Iran naar Turkije en daarna Duitsland. Verzoeker kon zich echter niet herinneren of hij een verzoek om internationale bescherming indiende in Duitsland in 2015.

Hiertegen voert verzoeker in het verzoekschrift aan hij meent dat het bewijs van zijn terugkeer naar Iran werd geleverd en hij legt uit dat hij zich niet herinnert of hij in Duitsland formeel een verzoek om

internationale bescherming heeft ingediend, hij herinnert zich wel dat zijn vingerafdrukken werden genomen. Uit de Eurodac gegevens blijkt trouwens dat zijn vingerafdrukken werden genomen op 18 november 2015 en op 7 september 2018, wat volgens verzoeker een verdere aanwijzing is dat hij Duitsland heeft verlaten en er is teruggekeerd.

In tegenstelling tot wat verzoeker meent, werd hierboven vastgesteld dat in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt Iran opnieuw te hebben ontvlucht in december 2017 maar dat hij allicht een langer verblijf in Duitsland tracht te verhullen. Verzoeker erkent zich niet te herinneren of hij formeel een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in 2015 in Duitsland, wat volgens de Raad wijst op een gebrek aan ernst en de geloofwaardigheid inderdaad ondermijnt dat verzoeker effectief Iran ontvluchtte naar Duitsland om internationale bescherming te zoeken uit vrees voor zijn schoonbroer. Van iemand die daadwerkelijk een risico loopt op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst, mag in alle redelijkheid worden verwacht dat hij zich zo snel mogelijk grondig informeert over deze beschermingsmogelijkheden en hierop zo snel mogelijk een beroep doet.

Dat verzoekers vingerafdrukken opnieuw werden genomen op 7 september 2018 toont mogelijk aan dat verzoeker Duitsland opnieuw is binnengekomen na het te hebben verlaten, maar toont niet aan dat hij in 2016 naar Iran is teruggekeerd.

2.3.4.5. De commissaris-generaal vervolgt dat inzake de problemen met zijn schoonbroer, die de aanleiding zouden vormen van verzoekers vlucht uit Iran, verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde wat betreft de concrete aard van deze problemen. Verzoeker stelde enerzijds dat hij in 2017 twee dagen werd gearresteerd en vastgehouden in het kantoor van de Basij omdat hij problemen had met zijn schoonbroer die werkte voor de Etelaat (adm. dossier, deel DVZ, stuk 7B, vragenlijst CGVS van 8 juni 2021, vraag 3.1.). Hij verklaarde anderzijds dat hij in 2017 niet lang werd vastgehouden omdat hij uiteindelijk toch de schoonbroer was van iemand die daar werkte, zijn collega's ondervroegen hem (notities CGVS van 15 september 2019 (hierna: CGVS I), p. 13). Vervolgens verklaarde verzoeker dat hij enkel in 2014 door de Basij ondervraagd werd en dat het voor enkele uren was, was hij geen familie geweest dan hadden ze hem een dag of twee dagen vastgehouden (CGVS II, p. 16 en 17). De commissaris-generaal wijst er ook op dat verzoeker geen medisch attest neerlegt om zijn bewering te staven dat hij last heeft van zijn langetermijngeheugen. Ook komt verzoekers stelling dat zijn schoonbroer zijn paspoort afnam in 2017 volledig op losse schroeven te staan.

In het verzoekschrift legt verzoeker uit dat hij de versie bevestigt dat hij een paar uur en niet twee dagen werd vastgehouden. Hij meent dat de verwarring is ontstaan omdat verzoeker heeft verklaard dat hij twee maal met de autoriteiten werd geconfronteerd, in 2014 en in 2017, maar slechts een maal werd onderschept en meegenomen voor verhoor, in 2014. Verzoeker verwijst hiervoor naar zijn verklaringen van het persoonlijk onderhoud van 18 oktober 2021, pagina's 16 en 17. Verzoeker stelt vervolgens dat het CGVS volledig de rest van zijn uiterst gedetailleerde verklaringen minimaliseert over de ontdekking door zijn schoonbroer van verzoekers religieuze activiteiten, hij verwijst naar zijn verklaringen van het persoonlijk onderhoud van 15 september 2021, p. 12.

Door louter te volharden in één versie van de feiten, kan verzoeker geen afbreuk doen aan de vastgestelde tegenstrijdigheid in zijn verklaringen. Door te verwijzen naar zijn verklaringen afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud van 15 september 2021 (p. 12), kan verzoeker de zaken ook niet verduidelijken, integendeel. Hij begint immers over 2014 en dat zijn schoonbroer dan zijn studieboek van de Bijbel aantrof omdat verzoekers dochter, toen nog een baby, deze vasthad. Zijn schoonbroer bedreigde hem en verzoeker besloot toen Iran te verlaten, hij is naar Urmia gegaan en vandaar naar Turkije en dan naar Europa. Hij voegt hieraan toe *"Alles wat ik nu verteld heb dat is de tweede keer."* Bijgevolg is het onduidelijk of verzoeker vertelt over 2014 of over 2016, toen hij zou teruggekeerd zijn naar Iran. De Raad wijst er ook op dat in het vervolg van deze verklaringen van 15 september 2021, namelijk op p. 13, te lezen staat dat zijn schoonbroer, toen verzoeker teruggekeerd was naar Iran en hun tweede kindje was geboren (2016-2017) het volgende deed: *"Toen was terug dezelfde problemen naar boven gekomen, hij begint zich altijd met mijn leven te moeien. Hij brengt me naar de moskee en ik was verplicht om mee te gaan. Hij brengt me zelf naar een van de basij bureaus om een ondervraging te doen. Zijn collega's hebben me ondervraagd. Hij doet moeilijk. Ik ben niet lang door de basij vastgehouden, al bij al was ik zijn schoonbroer"*. Hieruit blijkt dat verzoeker verklaarde dat hij in 2016-2017 zowel werd meegenomen naar de moskee als naar het bureau van de basij en daar werd ondervraagd. Dit bevestigt de vastgestelde tegenstrijdigheden betreffende de duur van zijn detentie en het feit of dit in 2014 of in 2017 plaatsvond. Verzoeker kan dus niet naar deze verklaringen verwijzen om

deze tegenstrijdigheid op te heffen. De Raad sluit zich erbij aan dat deze vaststellingen de geloofwaardigheid van de beweerde problemen met zijn schoonbroer ondermijnen en ook opnieuw zijn terugkeer naar Iran in de periode 2016 en 2017.

Verzoeker betwist niet dat het ongeloofwaardig is dat zijn schoonbroer zijn paspoort in beslag nam in Iran in 2017, gelet op voormelde tegenstrijdigheden en gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers terugkeer naar Iran in 2016 -2017. De Raad sluit er zich bij aan dat het niet voorleggen van een paspoort een bijkomend argument vormt om ernstig te twijfelen aan verzoekers reis vanuit Iran naar Duitsland in 2018, deze reisweg kan immers niet geverifieerd worden.

2.3.4.6. De commissaris-generaal vervolgt in de bestreden beslissing dat, nu geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vrees voor zijn schoonbroer, ook de geloofwaardigheid van zijn bekering tot het christendom op de helling komt te staan. Daarbij komt dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat er dient te worden getwijfeld aan de oprechtheid van zijn bekering, dat verzoeker niet heeft kunnen overtuigen omwille van een diepere overtuiging te zijn bekeerd tot het christendom, dat de snelheid waarmee verzoeker zich bekeerde vragen oproept en dat verzoeker amper iets kon vertellen over zijn beleving van de christelijke feestdagen.

In het verzoekschrift betwist verzoeker deze motieven. Inzake de vrijwillige terugkeer van verzoeker en zijn echtgenote stelt verzoeker dat de oorzaak van zijn problemen bij zijn schoonbroer lag, die was doodverklaard dus ze achtten zich veilig genoeg om terug te keren. Verzoeker en zijn echtgenote kenden de gevolgen van hun bekering indien zij terugkeerden, maar zij meenden toch geen gevaar te lopen vanwege de autoriteiten maar enkel vanwege de schoonbroer, dit is aannemelijk gezien verzoeker via zijn schoonbroer werd gearresteerd en ondervraagd. Inzake zijn bekeringsproces stelt verzoeker dat de analyse van het CGVS uitsluitend berust op een subjectief standpunt, nergens in de bestreden beslissing of in een verslag in het administratief dossier wordt gesteld dat een bekering volgens verplichte stappen moet gebeuren om aanvaard te worden, verzoekers bekering is zijn eigen proces. Het is niet aan het CGVS om specifieke criteria vast te stellen op grond waarvan al dan niet kan worden aangenomen dat verzoeker daadwerkelijk bekeerd is. Verzoeker wijst erop dat niet wordt betwist dat hij in Duitsland een kerk heeft bezocht, dat hij daar is gedoopt en dat hij sinds zijn aankomst in België zijn godsdienst blijft praktiseren. Wat betreft de bekering van zijn vriend A. stelt verzoeker dat hij nooit heeft verklaard dat hij zich heeft bekeerd omdat A. zich had bekeerd. Hij heeft zich pas later bekeerd, en niet onmiddellijk in Turkije, nadat hij in Iran inlichtingen had ingewonnen door het lezen van syllabi die hij via A. had ontvangen. Het was de verandering in levensstijl van A. die verzoeker ertoe aanzette zich meer in het protestantisme te verdiepen. Verzoeker ziet zijn religie als een nieuwe manier van leven, sinds zijn bekering is hij meer voldaan, zijn zaken functioneren veel beter hij heeft minder negatieve gedachten, zijn leven is aangenameer en vollediger. Verzoeker verwijst naar zijn verklaringen, waaruit ook blijkt dat de situatie van A. hem ervan overtuigde om ook interesse voor het christendom te hebben. Inzake zijn kennis over het christendom en het protestantisme herhaalt verzoeker dat hij godsdienst niet beschouwt als voorschriften die uit het hoofd moeten worden geleerd, maar als een levenswijze, een manier om de dingen te zien. Verzoeker heeft gewoon drie belangrijke christelijke feesten genoemd, dit waren trouwens correcte antwoorden waaruit zijn kennis van het christendom bleek. Verzoeker wijst erop dat hij ook vele andere juiste antwoorden heeft gegeven. Hij verwijst naar zijn verklaringen over de parabel van het verloren schaap (CGVS I, p. 17) en over de feestdagen in het christendom (CGVS I, p. 19). Verzoeker wijst er ook op dat hij werd onderbroken onder het voorwendsel dat er weinig tijd was (CGVS I, p. 18). De analyse van het CGVS is op zijn minst ontoereikend, zo niet onnauwkeurig. Verzoeker legt in het verzoekschrift ook uit dat zijn keuze om protestant te worden is ingegeven door het feit dat hij eerst het protestantisme heeft leren kennen en dat zijn contacten voornamelijk met andere protestanten waren. Het is zeer aannemelijk dat hij deze stroming pas ontdekte toen zij in contact stond met een protestants christelijke gemeenschap, het was bij de Iraanse protestanten dat verzoeker zijn kennis en praktijk van de godsdienst ontwikkelde (CGVS II, p. 16). Verzoeker heeft wel het verschil tussen het protestantisme en het katholicisme uitgelegd (CGVS II, p. 17).

De Raad meent echter eveneens dat verzoeker geen doorleefde en geloofwaardige verklaringen kan afleggen over het (bekerings)proces dat hem tot het christendom bracht en dus niet aantoonde dat hij omwille van een diepere overtuiging is bekeerd tot het christendom. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat inzake de islam, hij stelt dat hij in Iran moslim was omdat dat verplicht is (CGVS I, p. 15), dat hij niet zo'n gelovige mens was, dat hij eigenlijk niet echt in de moslimreligie geloofde, (CGVS I, p. 16). Inzake de redenen voor zijn bekering stelt hij dat hij zag hoe een andere religie zijn vriend A. kon veranderen en dat hij daardoor diep geïnteresseerd was en zijn eigen religie wilde veranderen (CGVS I, p. 15). Op de vraag wat er hem precies aansprak in het christendom, antwoordde hij dat iedereen daarvoor al

gekozen is, dat God heeft gezegd dat iedereen eerst christelijk was, dat hij daar een goed gevoel bij had, hij was blij om het te zien, hij was ervan aan het genieten. Van karakter is hij een blij mens maar in Iran lukte het niet, hij voelde zich altijd slecht, nu als christen voelt hij zich goed, hij voelt vrede, hij voelt zich blij, op het moment dat hij een kerk binnengaat, begint hij zich beter te voelen. Op elk moment voelt hij de aanwezigheid van God in zijn leven, het geeft hem een rustig gevoel, een vrede, kalmte in zijn ziel (CGVS I, p. 16). Op de vraag wat voor hem de aanleiding was om wel in een andere religie geïnteresseerd te geraken, antwoordde verzoeker dat het karakter van zijn vriend A. nu heel aangenaam en verstandig was en toen vergeleek verzoeker zijn religie met hun religie, in de islam is het constant droevige momenten, niemand mag blij zijn niemand mag zingen en dansen. In het christendom is het altijd zingen, ze zijn blij, ze zijn aan het dansen, zoals hij al zei, iedereen is gekozen (CGVS I, p. 17). Hijzelf had niet direct het gevoel gekregen dat hij gekozen was op het eerste moment dat hij een kerk binnenkwam, maar toen hij de Bijbel had gelezen, heeft hij dat gevoel gekregen. Dat was toen hij voor de tweede keer naar de kerk in Turkije ging, broeder M. vroeg hem waarom hij zich wilde bekeren tot het christendom. Verzoeker vertelde dat hij een parabel uit Mattheus uit de Bijbel gelezen had, de parabel van het verloren schaap. Door die parabel kon hij zichzelf als christen voelen. Toen broeder M. voor hem bad en toen verzoeker zelf de parabel gelezen had in het boek, had hij meteen een gevoel van verlichting, een gewicht dat van zijn schouders viel. Hij was blij geworden en hij voelde zich beter. Elke keer hij naar de kerk gaat, heeft hij hetzelfde gevoel, hij voelt zich heel aangenaam, heel rustig, heel blij (CGVS I, p. 17 en 18). Op de vraag wanneer hij voor zichzelf heeft beslist dat hij protestants was, antwoordt verzoeker dat dit gebeurde toen hij voor de tweede keer naar Turkije ging. Hij had al besloten zich te gaan bekeren, daarna toen hij in Duitsland gedoopt werd, heeft hij honderd procent het gevoel gekregen dat hij christen is, daarvoor had hij dit ook al besloten in zijn hoofd. Op het moment in Iran toen hij de Bijbel bestudeerde, voelde hij zich wel al christelijk, maar hij kon er niet over praten of het tegen iemand zeggen, toen hij de tweede keer naar Turkije ging besloot hij om zich te bekeren en voelde hij zich christelijk (CGVS I, p. 18).

De Raad sluit zich erbij aan dat dit een vaag relaas is waaruit niet op concrete wijze de omstandigheden kunnen worden afgeleid waarin de godsdienstige overtuiging werd verworven. Inzake verzoekers persoonlijke redenen om het christendom te omarmen, vertelt hij algemene zaken (hierboven weergegeven) die niet wijzen op een persoonlijke en diepgewortelde overtuiging. Verzoeker vermeldt ook dat hij werd aangetrokken door het christendom omdat hij zag hoe dit zijn vriend A. ten goede had veranderd maar hiertegenover staat dat verzoeker slechts weinig over A.'s bekeringsproces kon vertellen. De Raad meent dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker hier meer oog voor moet hebben gehad gezien A. de kernfiguur was die verzoeker introduceerde tot het christendom en dat hij daarom meer interesse zou moeten betonen wat A. ertoe bewogen had om zich te bekeren. Waar in het kader van een oprechte bekering kan worden aangenomen dat daarmee een openbaring of verbondenheid met A. gepaard zou gaan, mag dan ook worden aangenomen dat verzoeker beter op de hoogte zou moeten zijn over de situatie van A. Dit haat in verzoekers kennis over de kernfiguur van zijn bekering, zet de geloofwaardigheid van de oprechtheid van deze bekering dan ook bijkomend op de helling. De Raad besluit dat verzoekers verklaringen over zijn beweegredenen om zich tot het christendom te keren, ontoereikend zijn. Dit ondermijnt op zich al verzoekers voorgehouden bekering. Dat verzoeker zowel in Duitsland als in België een kerk bezoekt, gedoopt is en nog steeds praktiserend, doet hieraan geen afbreuk gezien dit niets zegt over de oprechtheid van zijn bekering.

De stukken die verzoeker heeft ingediend, kunnen slechts ter ondersteuning van zijn verklaringen dienen. De Raad herinnert eraan dat het uitgangspunt blijft dat verzoeker overtuigende verklaringen moet afleggen en aannemelijk moet maken dat zijn bekering oprecht is, wat *in casu* niet het geval is. De voorgelegde documenten tonen aan dat verzoeker actief was in de kerk in Duitsland, er is gedoopt en actief is in de kerk in België, maar zeggen niets over de oprechtheid van zijn bekering tot het christendom, zoals hierboven uiteengezet. Het stuk dat bij de aanvullende nota wordt gevoegd, betreft een bevestiging daterend van 8 februari 2022 van verzoekers doop in Duitsland op 4 november 2018. Verzoeker heeft echter reeds zijn doopcertificaat voorgelegd (adm. dossier, stuk 5, map met documenten, stuk 2). Dat verzoeker gedoopt is, wordt niet betwist. Dit moet echter gepaard gaan met overtuigende verklaringen van verzoeker inzake het proces van zijn bekering en de oprechtheid ervan. Dit is niet het geval, gezien de hierboven weergegeven verklaringen van verzoeker die vaag zijn en weinig doorleefd. Documenten volstaan dus niet om de voorgaande vaststellingen volledig onderuit te halen. Verzoekers opmerkingen in het verzoekschrift dat een bekering een subjectief gegeven is en dat hij door A. een interesse kreeg in het christendom maar zich niet omwille van hem bekeerde, doen hieraan geen afbreuk.

Ook de kennis van zijn nieuw verworven godsdienst is eerder beperkt. De Raad volgt de commissaris-generaal waar deze stelt: *"Dat uw bekering niet oprecht is en een opportunistisch karakter vertoont, blijkt voorts ook nog uit de vaststelling dat u amper iets kon vertellen over uw beleving van de christelijke feestdagen. Gevraagd welke feestdagen u kende, verwees u naar Pasen, Kerstmis en Pinksteren (NPO 1 LS, p. 14). Nochtans vonden tijdens de periode waarin u beweerde regelmatig de misviering bijgewoond te hebben ook onder meer Hemelvaartsdag plaats, wat een belangrijke feestdag is voor de protestantse kerk (zie informatie administratief dossier). Dat u Pasen, het belangrijkste feest van de christenen, niet viert, stemt tot nadenken. Van een bekeerling die religieuze vervolging vreest in zijn land van herkomst kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij in een land waar vrijheid van religie heerst alle mogelijkheden aangrijpt om zijn nieuwe religie te beleven. Uw tegenwerping dat in de protestantse kerken die u bijwoont in België en Duitsland enkel Kerstmis en het laatste avondmaal worden gevierd, kan niet gevolgd worden (NPO 1, p. 19). Volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt worden Pinksteren en Pasen immers ook binnen de protestantse kerk gevierd (cf. informatie administratief dossier). Overigens legde u wat Pinksteren betreft enkele bedenkelijke verklaringen af. Gevraagd wat er met Pinksteren wordt gevierd, antwoordde u dat dit feest plaatsvond vijftig dagen na Jezus' overlijden. Jezus vertrok volgens u op die dag eindelijk naar zijn Vader (NPO 1, p. 19). Nog daargelaten dat Pinksteren wordt gevierd vijftig dagen na de verrijzenis van Jezus en niet na zijn overlijden, klopt de door u gegeven uitleg ook niet met wat hierover in de Bijbel wordt verteld. Pinksteren vindt immers plaats tien dagen nadat Jezus naar de hemel vertrok. Op Pinksterdag verscheen de Heilige Geest aan de apostelen en zorgde hij ervoor dat zij in verschillende talen konden spreken (Handelingen 2, cf. administratief dossier). De vaststelling dat u slechts drie christelijke feestdagen kent, dat u slechts een van die drie feestdagen ook zelf meeviert en dat u bovendien amper op de hoogte bent van wat er in de Bijbel verteld wordt over Pinksteren, bevestigt alleen maar het opportunistisch karakter van uw bekering. Hier kan voor de volledigheid nog aan toegevoegd worden dat ook uw gebrekkige kennis van andere strekkingen van het christendom dan het protestantisme weinig overtuigend overkomt. Dat u voor het protestantisme koos zonder inhoudelijke kennis te hebben van het orthodoxisme en het katholicisme is op zijn minst merkwaardig te noemen (NPO 2, p. 17)."*

Verzoekers uitleg dat zijn nieuwe religie meer een levenswijze is en dat hij op correcte wijze drie belangrijke christelijke feesten heeft genoemd (Pinksteren, kerstmis, Pasen), doet geen afbreuk aan het feit dat hij geen andere feestdagen kon vermelden en over Pinksteren geen correcte informatie kon geven (CGVS I, p. 19, adm. dossier, stuk 6, map met landeninformatie, stuk 8, uittreksel uit de Bijbel over Pinksteren). Waar verzoeker erop wijst dat hij werd onderbroken onder het voorwendsel dat er weinig tijd was, stelt de Raad vast dat uit deze passage van het gehoor niet blijkt dat verzoeker zijn verhaal over de parabel niet heeft kunnen afmaken, integendeel, pas nadat hij de moraal van het verhaal verduidelijkte, werd hem meegedeeld dat er weinig tijd was en dat hij niets meer over die parabel mocht zeggen (CGVS II, p. 18). Verzoeker ontkent niet dat hij weinig kennis heeft van het katholicisme en van de orthodoxe strekking. Zijn uitleg dat zijn keuze om protestant te worden is ingegeven door het feit dat hij eerst het protestantisme heeft leren kennen en pas daarna zijn kennis en praktijk van de godsdienst ontwikkelde, dan dat hij wel het verschil tussen protestantisme en katholicisme kon uitleggen, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat het merkwaardig te noemen is dat verzoeker voor het protestantisme koos zonder inhoudelijke kennis te hebben van de orthodoxe strekking en het katholicisme.

Verzoeker uit geen inhoudelijke kritiek op het motief inzake de snelheid van zijn bekering, die ook vraagtekens oproept. Hij voegt wel stuk 16 bij het verzoekschrift *"La conversion à l'islam radicale est très rapide"* van lalibre.be van 26 november 2015. De Raad wijst er echter op dat dit artikel handelt over moslimextremisme, waartoe veel jongeren zich aansluiten die te maken hebben met een problematische emotionaliteit, die iets ernstigs hebben meegemaakt of een nieuwe persoon willen worden. Dit heeft geen betrekking op verzoekers situatie, die een volwassen man is die zich bekeerde tot het christendom. De verwijzing naar stukken 13, 14 en 15 van het verzoekschrift vormen evenmin een uitleg voor de snelheid van verzoekers bekering, nu deze artikelen handelen over het groeiend aantal christenen in Iran maar niets zeggen over het bekeringsproces of de duur ervan.

De Raad meent dat het inderdaad heel merkwaardig is dat verzoeker en zijn echtgenote in 2016, toen zij al bekeerd waren tot het christendom, vrijwillig zouden zijn teruggekeerd naar Iran, een land waar zij hun nieuwe religie niet vrij konden beleven en waar geloofsafval en bekering naar een nieuwe religie door de autoriteiten verboden en bestraft worden. Verzoekers loutere herhaling dat de oorzaak van zijn problemen bij zijn schoonbroer lag, die was doodverklaard en via wie hij indertijd was gearresteerd en ondervraagd, doet geen afbreuk aan deze vaststelling.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen doorleefde en geloofwaardige verklaringen kan afleggen over het proces dat hem tot het christendom bracht en over zijn bekering. De Raad sluit zich om bovenstaande redenen aan bij de conclusie van de commissaris-generaal dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zich heeft bekeerd tot het christendom omwille van een oprechte overtuiging. Bijgevolg kan ook niet worden aanvaard dat hij op basis van zijn geloofskeuze vervolging dient te vrezen bij een terugkeer naar Iran.

2.3.4.7. De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing ook vast dat, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers bekering in Iran, het duidelijk is dat de beleving van zijn nieuwe geloofsovertuiging in België een opportunistisch karakter heeft en er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Dat verzoeker in Duitsland werd gedoopt, wil evenmin zeggen dat er werd uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Inzake zijn Facebookpagina stelt de commissaris-generaal dat kan worden verwacht dat verzoeker deze wist alvorens terug te keren naar Iran, gelet op het opportunistische en onoprechte karakter van zijn bekering.

In het verzoekschrift legt verzoeker uit dat hij reeds in Iran stappen ondernam om het christendom te leren kennen, dat geloof niet kan worden gemeten aan daden en dat hij heeft bewezen dat zijn bekering in Iran geloofwaardig is. Hij meent dat zijn activiteiten in Europa daarvan een normaal gevolg zijn. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad. Inzake zijn Facebookpagina stelt verzoeker dat de Iraanse autoriteiten daarvan wel op de hoogte zullen zijn omdat de inlichtingendiensten over zeer gesofisticeerde middelen beschikken. Er bestaat ook een reëel risico dat de autoriteiten door verzoekers schoonbroer op de hoogte zijn gebracht, zodat het geen twijfel lijdt dat zij hem via zijn sociale netwerken in het oog houden. Daarnaast merkt verzoeker op dat van hem niet kan worden verwacht dat hij zijn religieuze overtuigingen voor zichzelf houdt of er afstand van doet, hij verwijst naar de arresten van het Hof van Justitie Y. en Z. van 5 september 2012, C-71/11 en C-99/11 en X., Y. en Z. van 7 november 2013, C-199/12 tot C-201/12. Verzoeker merkt ook op dat het tegenstrijdig is te stellen dat de Iraanse autoriteiten en hun inlichtingendiensten sterk betrokken zijn bij de onderdrukking van de oppositie met telefonische infiltratie en vervolgens van mening is dat deze inlichtingendiensten weinig aandacht besteden aan uit Iran gevluchte Iraanse bekeerlingen of aan wat zij daar zeggen, doen of op het internet publiceren.

Door louter te herhalen dat verzoekers bekering wel oprecht is, doet verzoeker geen afbreuk aan de hierboven gedane vaststellingen. Hierboven werd reeds op uitgebreide wijze ingegaan op het feit dat verzoeker geen oprechte bekering aannemelijk maakt. Dat verzoeker zelfs in dit geval toch zou worden vervolgd, kan niet worden aangenomen, gezien verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zich bij een terugkeer naar zijn land van herkomst effectief als christen zal manifesteren, evenmin kan er - gezien het duidelijk onoprechte karakter van zijn bekering - aangenomen worden dat hij als bekeerling gezien zal worden door zijn omgeving of door de Iraanse overheid louter omwille van zijn deelname aan kerkvieringen of omwille van christelijke posts op Facebook. Specifiek inzake deze posts merkt de Raad op dat hieruit niet kan opgemaakt worden dat de Iraanse autoriteiten verzoeker als bekeerling zouden zien, gezien de ongeloofwaardigheid van zijn bekering. Gezien het onoprechte karakter van zijn bekering kan trouwens verwacht worden dat hij de nodige stappen onderneemt, zoals het wissen of aanpassen van zijn account, alvorens terug te keren naar Iran.

Gezien wat hierboven wordt gesteld inzake verzoekers bekering en het proces ervan, toont verzoeker niet aan dat de vaststelling van de commissaris-generaal dat hij eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België actief is in een kerk, geen stand houdt. Deze activiteiten in België tonen niet aan dat verzoekers bekering oprecht is, nu zijn verklaringen over zijn bekering in Iran/Turkije niet geloofwaardig zijn (zie hierboven).

De stukken die verzoeker heeft ingediend, kunnen slechts ter ondersteuning van zijn verklaringen dienen. De Raad herhaalt dat het uitgangspunt blijft dat verzoeker overtuigende verklaringen moet afleggen en aannemelijk moet maken dat zijn bekering oprecht is, wat *in casu* niet het geval is. De voorgelegde documenten tonen aan dat verzoeker actief was in de kerk in Duitsland, daar gedoopt is, actief is in de kerk in België, maar zeggen niets over de oprechtheid van zijn bekering tot het christendom, zoals hierboven uiteengezet. Documenten volstaan dus niet om de voorgaande vaststellingen onderuit te halen.

Waar verzoeker aanvoert dat van hem niet kan worden verwacht dat hij zijn uitingen van zijn geloof wist of niet meer kan uiten bij een terugkeer, merkt de Raad op dat hierboven werd vastgesteld dat verzoeker het motief niet kan ontcrachten dat hij in België eerder omwille van opportunistische redenen

actief is in de kerk en bijgevolg zijn ook zijn boodschappen op sociale media eerder opportunistisch van aard. In dit geval is er bijgevolg geen sprake van een werkelijke religieuze overtuiging en praktijk die verzoeker zal verder zetten in zijn land van herkomst waardoor hij aan een reëel risico op vervolging wordt blootgesteld. Daarnaast doet verzoeker door het louter ontkennen dat de Iraanse autoriteiten hem niet in het oog zouden houden, geen afbreuk aan de motieven hierover in de bestreden beslissing, die steunen op informatie die zich in het administratief dossier bevindt (adm. dossier, stuk 6, landeninformatie, stuk 6: COI Focus "Iran: behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten" van 30 maart 2020"). Uit deze informatie blijkt inderdaad dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers of dat ze veel aandacht hebben voor wat deze personen in het buitenland hebben gedaan, gezegd of op het internet hebben gezet. Uit het voorgaande blijkt niet dat verzoeker al eerder een verhoogd risicoprofiel had, waardoor hij bij een terugkeer geen groter risico loopt om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Verzoekers niet gestaafde bewering in het verzoekschrift dat hij wel in het oog wordt gehouden doet hieraan geen afbreuk. Hij reikt niet één concreet en objectief gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de autoriteiten weet zouden hebben van zijn activiteiten in België.

De Raad wijst er nog op dat niet elke aantasting van het recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging uitmaakt, maar dat dit enkel het geval is indien het om een ernstige aantasting of belemmering gaat. De Raad herhaalt dat verzoeker geen oprechte bekering tot het christendom heeft aannemelijk gemaakt. Daardoor wordt *in casu* evenmin een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk gemaakt. Verzoeker toont immers niet aan dat hij zich bij een terugkeer naar zijn land van herkomst als christen zal manifesteren of dat hij als dusdanig gezien zal worden door zijn omgeving of door de autoriteiten en hoe dan ook toont hij niet aan dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging.

2.3.4.8. De algemene informatie aangaande de situatie voor christelijke bekeerlingen in Iran waarnaar verzoeker in het verzoekschrift verwijst (punt 2.2. van het verzoekschrift "algemene informatie die verzoekers asielaanvraag staven"), en de documenten die hij bij het verzoekschrift voegt, kunnen verder niet dienstig in rekening worden gebracht ter staving van verzoekers vrees voor vervolging, nu hij geen oprechte bekering aannemelijk maakt en deze aldus niet aan de algemene informatie kan verbinden. Het louter volharden in zijn beweerde bekering, de beweerde vervolgingsfeiten en beweerde vervolgingsvrees, vormt verder geen dienstig verweer.

De uiteenzetting in het verzoekschrift "2.3. nood aan bescherming op basis van de elementen die door verwerende partij niet betwist worden" betreft het feit dat verzoeker lid is van de kerk *City of the living God* in Turnhout en dat hij daar misvieringen bijwoont, dat hij elke donderdag Bijbellessen volgt, dat hij gedoopt is in Duitsland, dat hij demonstraties bijwoonde tegen het Iraanse regime op 24 juli 2021 en 7 augustus 2021, dat hij in België asiel heeft aangevraagd, dat bekeerd zijn tot het christendom in Iran risico's meebrengt en dat de Basij een aantal keren bij zijn ouders zijn binnengevallen. Wat de politieke activiteiten van verzoeker betreft, wordt verwezen naar punt 2.3.4.8. van dit arrest. Verzoeker kan niet gevolgd worden dat niet wordt betwist dat de Basij een aantal keren bij zijn ouders zijn binnengevallen, nu blijkens de bestreden beslissing deze gebeurtenissen ongeloofwaardig worden bevonden ten gevolge van de onoprechtheid van zijn bekering en uit hetgeen hierboven werd gesteld, blijkt dat de Raad zich daarbij aansluit. Hierboven werd reeds uiteengezet dat het feit dat verzoeker in Duitsland actief was en in België actief is in de kerk en op sociale media en dat hij gedoopt is, niet meebrengt dat zijn bekering tot het christendom oprecht is. Verzoeker kan geen oprechte bekering aan de algemene informatie over de vervolging van christenen in Iran verbinden. Zoals hierboven werd vastgesteld, kan dus niet worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst het christelijke geloof zal aanhangen, dat hij zich aldaar als christen zal manifesteren en dat hij er als dusdanig zal worden gepercipieerd door de autoriteiten of dat hij ingevolge hiervan vervolging zou riskeren.

Waar verzoeker in zijn algemeen betoog in het verzoekschrift nog wijst op het antiwesterse sentiment in Iran en tracht te laten uitschijnen dat hij omwille van zijn verblijf en verzoek om internationale bescherming in Europa zou riskeren om in Iran te worden geviseerd of vervolgd, kan hij niet worden gevolgd. Verzoeker zelf brengt immers geen informatie bij waaruit zou kunnen worden afgeleid dat een louter verblijf en verzoek om internationale bescherming in Europa zou kunnen volstaan om in zijn hoofde te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin. Uit het loutere gegeven dat er in Iran een antiwesters discours wordt gehanteerd, kan dit namelijk niet worden afgeleid. Uit de informatie van de verwerende partij blijkt in dit

kader, zoals reeds hoger werd opgemerkt, op afdoende wijze dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van afgewezen asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. Zoals hierboven uiteengezet, toont verzoeker niet aan dat hij reeds een verhoogd risicoprofiel had.

2.3.4.9. De commissaris-generaal vervolgt in de bestreden beslissing dat aangezien verzoekers bekering tot het christendom een duidelijk opportunistisch karakter vertoont, ook de oprechtheid van zijn politieke activiteiten in Duitsland en België ernstig op de helling komt te staan. Er wordt in de bestreden beslissing vervolgens op gewezen dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde aangaande zijn betrokkenheid bij het monarchisme in Duitsland, dat uit zijn verklaringen allerm minst een oprechte interesse voor of betrokkenheid bij de monarchistische partij blijkt, dat uit zijn beperkte kennis en zijn beperkt politiek engagement niet kan worden afgeleid dat hij door het Iraanse regime als een politiek activist zou worden gepercipieerd, dat hij in België in een jaar tijd slechts aan twee demonstraties tegen het Iraanse regime deelnam wat eerder wijst op opportunistische motieven. Dat verzoeker een aantal keren niet kon deelnemen omdat hij het weinige geld dat hij in het opvangcentrum krijgt, uitgeeft aan sigaretten en dat hij niet naar protesten kon gaan omdat hij het te druk heeft met een taal cursus, onderstreept het relatieve karakter van zijn politieke engagement.

In het verzoekschrift wijst verzoeker erop dat hij nooit heeft verklaard zichzelf te beschouwen als een politiek activist, maar enkel als een aanhanger van het monarchistische regime en een tegenstander van het huidige Iraanse regime. Hij heeft zichzelf ook nooit als een actief lid van de partij beschouwd, noch als een actieve politieke tegenstander. Verzoeker heeft erop gewezen dat hij in de problemen zou komen bij terugkeer mochten de autoriteiten foto's van hem hebben tijdens betogingen. Verzoeker was niet van plan om politiek actief te worden, toch voelt hij zich verplicht zijn land en de aanhangers van het monarchistisch regime te steunen. Hij wijst erop dat het niet ter zake doet of zijn politieke activiteiten opportunistisch zijn of niet, het loutere feit dat hij door de autoriteiten als een politieke tegenstander wordt beschouwd, volstaat om hem aan het risico van vervolging bloot te stellen.

Door in het verzoekschrift louter te bevestigen dat hij geen politieke activist is, geen actief lid van een partij en geen actieve politieke tegenstander, doet verzoeker geen afbreuk aan de bovenstaande vaststellingen in de bestreden beslissing en herhaalt hij louter zijn eerder afgelegde verklaringen. Een herhaling van zijn verklaringen kan geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing wordt vervolgens ingegaan op de beweringen van verzoeker dat hij te zien zou zijn op beeldmateriaal dat werd verspreid via sociale media en op televisieopnames door de zender Al Arabiya en Iran International. Ook wordt er ingegaan op de neergelegde screenshots van twee instagrampagina's. In dit verband stelt verzoeker in het verzoekschrift dat zijn aanwezigheid bij de betogingen niet betwist is en dat het feit dat Al Arabiya een reportage heeft gemaakt, op zich al voldoende is om een vermoeden te vormen dat de autoriteiten op de hoogte zijn van verzoekers activiteiten in Europa, gelet op de omvang van de controle door de inlichtingendiensten. Inzake het screenshot stelt verzoeker dat het loutere feit dat deze pagina al enige tijd niet meer te zien is, hieraan geen afbreuk doet nu verzoeker niet verantwoordelijk is voor wat daarop wordt gepubliceerd. Dat verzoeker niet zichtbaar zou zijn op het videofragment, sluit niet uit dat hij te zien is op Instagramposts. Verzoeker is ervan overtuigd dat hij door al dit beeldmateriaal als tegenstander van het regime wordt beschouwd.

De Raad stelt evenwel vast dat deze algemene en niet gestaafde uitleg van verzoeker geen afbreuk doet aan volgende correcte en pertinente motieven die steunen op de stukken van het administratief dossier: *“Uw stelling dat er tijdens de betoging in Duitsland video-opnames werden gemaakt waarop u herkenbaar in beeld kwam en die vervolgens verspreid werden op Instagram en Facebook, is louter een blote bewering van uw kant (NPO 1, p. 20). Ondanks het feit dat u hier herhaaldelijk naar werd gevraagd, legde u op geen enkel moment videomateriaal neer om uw bewering te ondersteunen (NPO 1, p. 20 en NPO 2, p. 6). Uw vrees dat de Iraanse autoriteiten u aan de hand van deze video-opnames zullen identificeren als tegenstander van het regime, is dus zonder voorwerp en bijgevolg niet relevant. U verklaarde daarnaast ook dat er door de Arabische televisiezender Al Arabiya televisieopnames werden gemaakt waarop u herkenbaar bent tijdens een demonstratie aan het Schumanplein op 24 juli 2021 (NPO 2, p. 3). Analyse van het door u neergelegde videofragment leert echter dat u op deze beelden niet duidelijk herkenbaar bent, wat u overigens ook zelf erkende (cf. administratief dossier en NPO 2, p. 3). Er kan dan ook niet worden aangenomen dat de Iraanse autoriteiten u op het door u neergelegde videofragment zouden kunnen herkennen en u daardoor zouden percipiëren als politiek activist. Uw tegenwerping dat u duidelijk herkenbaar bent op de door u neergelegde foto's van deze*

demonstratie, doet niet ter zake (NPO 2, p. 3). Het is immers niet uw deelname aan de betoging in kwestie die ter discussie staat, maar wel uw stelling dat u naar aanleiding van uw deelname in het vizier van de Iraanse autoriteiten zou zijn gekomen. Uw opmerking dat er op die bewuste demonstratie op 24 juli 2021 ook een televisieploeg van Iran International aanwezig was die een reportage maakte, kan hier niets aan veranderen (NPO 2, p. 3). U legde immers geen videomateriaal neer waaruit het bestaan van zo'n reportage zou moeten blijken. Bovendien verklaarde u zelf dat u niet door de reporters van Iran International geïnterviewd werd, waardoor het niet aannemelijk is dat u in deze reportage (als u al zou aangetoond hebben dat ze daadwerkelijk bestaat, quod non) een dermate prominente rol inneemt dat u hierdoor in het vizier van de Iraanse autoriteiten terecht zou komen (NPO 2, p. 4). Uw stelling dat de islamitische republiek regelmatig mensen naar zo'n betoging stuurt om zich tussen het publiek te verschuilen en video's en foto's te nemen, is evenmin van die aard dat zij bovenstaande conclusies kan veranderen (NPO 2, p. 4). Het gaat hier immers om een blote bewering van uw kant waar u niet de minste bewijsmateriaal voor aandraagt. Hetzelfde geldt voor uw stelling dat er tijdens de door u bijgewoonde demonstratie aan de Brandenburger Tor in Berlijn in oktober of november 2019 journalisten van de Iraanse autoriteiten aanwezig waren (NPO 1, p. 20). Bovendien legde u wat betreft de aanwezigheid van deze infiltranten van de Iraanse autoriteiten op de door u bijgewoonde demonstraties weinig coherente verklaringen af. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS stelde u immers dat u de in Duitsland aanwezige infiltranten herkende aan hun microfoon, hun camera en het kaartje dat ze bij zich droegen (NPO 1, p. 20). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud stelde u dan weer dat infiltranten van het Iraanse regime zich verschuilen tussen de betogers en niet komen opdagen met een bordje om hun nek zodat jullie hen zouden kunnen herkennen (cf. supra en NPO 2, p.7). Uw weinig coherente verklaringen wat betreft het gedrag van Iraanse infiltranten tijdens betogingen tegen het regime ondermijnen de geloofwaardigheid van uw stelling door een van deze infiltranten te zijn gefilmd tijdens uw deelname aan een betoging in Duitsland of België.

Het door u neergelegde screenshot van de Instagrampagina met als gebruikersnaam 'l.(...)', die een foto toont waarop u zichtbaar bent tijdens wat volgens uw verklaringen een demonstratie tegen het regime is, kan bovenstaande conclusie evenmin ombuigen. Uit consultatie van de betreffende Instagrampagina blijkt immers dat er tussen 11 april 2019 en 10 maart 2020 geen publicaties op dit kanaal geplaatst werden. Het door u neergelegde screenshot werd op deze Instagrampagina nergens teruggevonden (cf. administratief dossier). Aangezien de door u bijgewoonde betoging plaatsvond in aban 1398 (oktober-november 2019), lijkt het er dan ook op dat de door u neergelegde foto, als hij al ooit gepubliceerd werd, intussen verwijderd werd van het bewuste Instagramkanaal.

Het door u neergelegde screenshot van de Instagrampagina met als gebruikersnaam 's.(...)', waarop u zichtbaar bent tijdens wat volgens uw advocate een demonstratie tegen het Iraanse regime is in Berlijn, volstaat gezien het aangetoonde opportunistisch karakter van uw politieke engagement niet om te concluderen dat de Iraanse autoriteiten u bij terugkeer naar Iran zouden percipiëren als een politiek activist. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt immers dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter zoals hierboven werd vastgesteld niet aannemelijk gemaakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.”

De Raad besluit dat er in hoofde van verzoeker geen sprake is van een oprecht politiek engagement, hierdoor kan niet worden aangenomen dat verzoeker zich bij een terugkeer naar Iran als dusdanig zal manifesteren, er is dan ook geen sprake van een gegronde vrees om bij een terugkeer naar Iran in het vizier te komen van de Iraanse autoriteiten. Uit informatie (adm. dossier, stuk 6, map landeninformatie, stuk 6: COI Focus “Iran: behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten” van 30 maart 2020) blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Dit is bij verzoeker niet het geval. Uit de informatie die verzoeker zelf bij het verzoekschrift voegt (stuk 18) blijkt evenzeer dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers en aan de activiteiten die ze in het buitenland ontplooid hebben, ook deze met betrekking tot hun beschermingsverzoek. Dit betreft het posten van commentaren op sociale media met kritiek op de overheid, protesteren bij een Iraanse diplomatieke post, zich bekeren tot het christendom of deelnemen aan LGBTI activiteiten, dit omdat het internet zwaar gefilterd wordt in Iran en de meeste Iraniërs deze berichten nooit zullen zien. In zulke gevallen is het risicoprofiel van de terugkeerder hetzelfde als dat van gelijk welke andere persoon in Iran in deze categorie. Zij met een reeds bestaand hoog risicoprofiel

kunnen een hoger risico lopen op aandacht van de autoriteiten bij een terugkeer naar Iran, meer in het bijzonder politieke activisten. Zoals reeds gesteld toont verzoeker niet aan dat hij reeds eerder een hoog risicoprofiel had. Verzoeker maakt dus niet aannemelijk dat hij door de Iraanse autoriteiten zal worden gepercipieerd als politiek opposant.

De Raad sluit zich er bijgevolg bij aan dat er in hoofde van verzoeker geen sprake is van een oprecht politiek engagement. Hierdoor kan niet worden aangenomen dat hij zich bij een terugkeer naar Iran als dusdanig zal manifesteren, er is in zijn hoofde geen sprake van een gegronde vrees bij terugkeer naar Iran in het vizier te komen van de Iraanse autoriteiten.

2.3.4.10. Inzake de hierboven nog niet besproken documenten die verzoeker heeft voorgelegd, voert hij in het verzoekschrift geen concreet verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing die handelen over deze documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal oordeelt dat deze stukken bovenstaande appreciatie niet kunnen ombuigen.

Waar verzoeker stuk 17 bij het verzoekschrift voegt maar hier in het verzoekschrift niet naar verwijst, merkt de Raad volledigheidshalve op dat dit artikel niet handelt over het sociale netwerk Facebook in Iran maar over het sociale netwerk Cloob, de Iraanse plaatselijke tegenhanger van Facebook. De Raad ziet niet in wat het verband is tussen dit stuk en verzoekers verklaringen.

2.3.4.11. Verzoeker betwist niet het motief inzake zijn bewering over het niet exact in de tijd kunnen situeren van zijn verklaringen, de Raad sluit zich hier bijgevolg bij aan.

In het verzoekschrift uit verzoeker nog kritiek op het feit dat hij inconsistente verklaringen aflegde over de precieze instantie waar zijn schoonbroer werkzaam was, en hij legt uit dat in werkelijkheid geen van de drie instellingen (Sepah, Basij of Ettela'at) in compartimenten zijn opgesplitst en deze allemaal voor de Iraanse regering werken. Hij voegt hieraan toe dat het geheime diensten zijn zodat het normaal is dat verzoeker niet precies wist voor welke dienst zijn schoonbroer werkte. Hij heeft dit ook zo verklaard (CGVS I, p. 3). De Raad stelt vast dat verzoeker middels deze kritiek enkel zijn eerder afgelegde verklaringen herhaalt, zodat dit geen afbreuk kan doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissing.

2.3.4.12. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan in hoofde van verzoeker niet worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Gelet op het gegeven dat een oprechte bekering niet aannemelijk wordt gemaakt, noch het feit dat verzoeker een politieke tegenstander zou zijn van het Iraans regime, en zijn vluchtrelaas en vluchtmotieven niet geloofwaardig worden geacht, kan verzoeker zich hier niet langer op steunen om aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd.

2.3.5.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Verzoeker toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn

leven of zijn persoon impliceert. In hoofde van verzoeker kan bijgevolg geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Er wordt echter geen geloof gehecht aan de oprechtheid van verzoekers beweerde bekering of politieke overtuiging en de daaraan gekoppelde problemen. Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het dossier blijkt dat verzoeker bij het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouds kreeg hij de mogelijkheid om zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Farsi machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.8. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

de voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET